el canut

Canut especial Falles 2021 Publicació dels Juniors Sant Josep d'Ontinyent

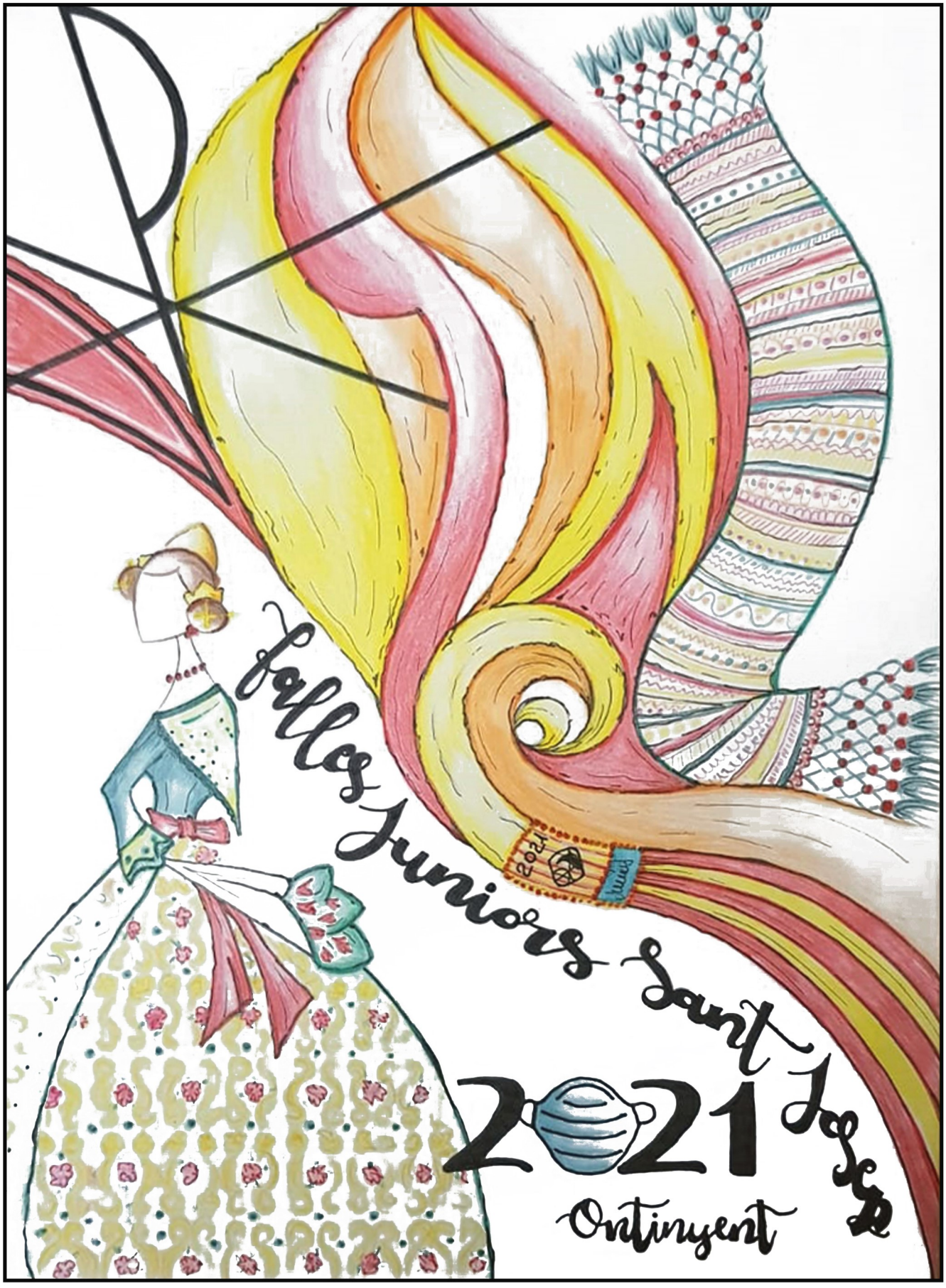

INDEX

Saluda Alcalde	**2**
Saluda Regidor de Joventut	**3**
Nuestros sacerdotes	**4**
Saluda Cap de Centre	**5**
Concursos Fallers	**6**
Col·laboracions educadors i equips	**10**

SALUDA ALCALDE

Jorge Rodríguez Gramage

L'arribada del mes de març tradicionalment ha sigut sempre senyal d'olor a falles; de llum, color, de música i d'una embriagadora olor a pólvora. La pandèmia de la Covid-19 ens impedirà gaudir dels actes que amb tanta estima preparàveu cada any per a commemorar les Festes al nostre patró Sant Josep.

Ens haguera agradat gaudir de les activitats que durant setmanes preparàveu, de les quals tot un barri i també la ciutadania en general se sentia implicada. El foc i l'olor de pólvora no estaran enguany als carrers, però si als nostres sentits. El vostre esforç i la voluntat de continuar publicant aquesta revista és el senyal més important que aquestes festes formen part ja de la nostra identitat com a ciutat.

Per això, estic segur que aquest any serà de transició i l'any vinent tornarem a eixir al carrer per celebrar. Les activitats, la plantà de la Falla i l'acte de la cremà, però també el Pregó, la presentació dels fallers i falleres tornaran a celebrar-se al mes de març. En molts països el mes de març significa l'arribada de la primavera, però en Ontinyent és sinònim de festa.

Tornarem totes i tots junts, més units que mai, a gaudir d'aquesta festivitat. La música tornarà a omplir els carrers, així com les abraçades, les reunions sense distància i les rialles sense mascareta demostraran que la Covid-19 ha quedat enrere.

La impossibilitat de celebrar les Falles no vos ha parat durant aquest any. El treball continu fet aquests mesos per la Parròquia i els Júniors de Sant Josep representa l'essència del que som com a poble i l'estima cap a una festivitat, que forma part de la història d'Ontinyent. La unió que heu demostrat i l'esforç conjunt són dos valors essencials d'allò per a la ciutat que volem. Uns valors que cadascun dels que formeu part del moviment dels Júniors de Sant Josep representeu i sobretot sabeu transmetre a la ciutadania d'Ontinyent.

Per això, tot i que la Covid-19 ens impedeix celebrar les Falles vull donar les gràcies als coordinadors i coordinadores, monitors i monitores, júniors i al conjunt de la Parròquia per la vostra determinació per mantenir viva aquesta festivitat.

El vostre alcalde,

Jorge Rodríguez

SALUDA REGIDOR DE JOVENTUT

Jordi Vallés Belda

Companyes i companys, benvolguts Juniors:

Fa just un any escrivia al Canut unes línies per tal d'adreçar-me a totes i tots i desitjar unes molt bones Festes. Ho recorde amb nostàlgia, doncs en aquell moment no sabíem el que ens tocaria viure pocs dies després.

Des d'aleshores se'ns ha presentat un any sense anar als "Júniors" com solíem fer, amb el pati buit de reunions, jocs i feina. Un temps on hem renunciat a ajuntar-nos com estàvem acostumats, agafant la responsabilitat i el servici amb els demés quedant-nos a casa, i on hem aprés a valorar i estimar allò que teníem. Un any sencer, qui ho diria, sense acampades i campament...

Des d'ací m'agradaria dedicar unes paraules d'agraïment a totes aquelles persones, monitores i monitors, responsables i famílies, que amb el seu esforç i dedicació hi han mantes viva la formació dels nostres joves i menuts, setmana rere setmana, per continuar lluitant per "un món millor" malgrat les dificultats.

Doncs bé, igual que l'any passat, la festivitat del Nostre Patró ja és propera i encara que el pati i el barri no lluiran com era d'esperar, aquest any, no ens hem privat de gaudir de les activitats falleres a les nostres cases. Un Rally diferent, una Kermesse casolana i un Playback que ha comptat més que amb afluència amb visualitzacions a YouTube, han sigut els exemples del que puc dir, sense por a equivocar-me, que tots necessitàvem per sentir-nos més junts que mai.

Així que el dia 19 festegeu, balleu i crideu, que tot el món note que estem en festes i els Juniors de Sant Josep continuarem duguent l'alegria de la vida a la nostra comunitat.

No vull deixar passar l'oportunitat de saludar-vos afectuosament i animar-vos a totes i tots, perquè aquest camí que com a societat ens ha tocat viure siga el més lleuger possible i desitjar una propera retrobada. Aquesta vivència no deixa de ser un nou aprenentatge per a mares, pares, monitores i monitors, coordinadores i coordinadors, veïns del barri, però sobretot per les i els joves del Centre. Elles i ells són els qui ens donen una lliçó de resiliència i adaptació davant situacions fins ara desconegudes per a totes i tots.

Gràcies per mantenir sempre aquesta actitud davant la situació i per demostrar-nos que tots formem part d'una xarxa humana indestructible.

Tornarem més forts! Bones Falles i... Siempre Unidos!

Jordi Vallés

Regidor de Joventut

SANT JOSEP, SEMPRE EN ACCIÓ.

En aquestes festes de Sant Josep del 2021, dins de la situació que ens toca viure a tots, en què celebrem l'any jubilar de Sant Josep, no podem deixar d'aprendre el que la seua vida ens ensenya.

No fa falta ser el protagonista principal de la pel·lícula.

Sant Josep ens mostra que tots tenim un paper que cumplir i del qual depenen les vides dels altres. Tant en la vida familiar, com en la vida social, en la vida del junior, tots, tots som necessaris i tenim alguna cosa que fer perquè tot vaja super bé. Déu compta amb la nostra aportació, sempre té una missió per a nosaltres. *Que la teua vida siga lo que Jesús espera d'ella*.

Sempre cal fiar-se de Déu.

Déu sempre té un camí millor per a nosaltres, encara que no siguem els nostres plans. Per això cal fiar-se dels somnis de Déu, seguir-los. Busca llum en la Paraula de Déu que sempre et mostra el camí. Déu no et defraudarà sinó superarà les teues millors expectatives. *Segueix decidit el camí que Jesús et marque*.

Sempre en la millor companyia.

Sant Josep va ser el custodi de la Sagrada Família, però que va gaudir sempre de Jesús i de María. No hem de caminar sols, Déu posa sempre persones al nostre voltant que ens cuiden. Viure en família és un goig que hem de saber agrair. En la família junior podem trobar la millor companyia per a mai perdre l'alegria i esperança. *Cal marxar sempre amb el teu millor amic Jesús, en equip compartint el pa de l'amistat*.

Tot és superable i millorable.

Sant Josep no es va rendir mai. Va ser un “manetes” capaç d'arreglar-ho tot, i això que va haver de superar diverses pandèmies. En Déu sempre trobem imaginació i creativitat per a tirar avant i aprendre de totes les situacions difícils que ens toca viure. El Junior de Sant Josep sempre en acció *cumplint sempre amb el seu deure sense cansar-se, amb lleialtat i alegria*. Amén

Vos estimen molt

Rafa Sala, Rector de Sant Josep d’Ontinyent

i Pablo Sanchis Vicari Parroquial

SALUDA CAP DE CENTRE

Les coses més insignificants les quals, fa pràcticament un any, podies tindre al teu abast sense pensar-ho, són les què a dia de hui potser, més valorem. I es què podem passar del tot al no-res de la nit al matí i així és com va succeir en plenes falles de 2020.

És per això què no hem de desaprofitar ningun instant a tot allò què vivim al nostre Centre. Perquè les coses mai saps quan poden succeir, per tant, hem de valorar i apreciar tot allò què tenim al nostre abast.

En primer lloc, m'agradaria fer una menció especial a tots els educadors i coordinadors què junt a mi formeu part dels Juniors de Sant Josep, ja què ara més què mai, hem d'aprofitar el temps al màxim, perquè en un obrir i tancar d'ulls no saps el què pot passar.

Pot ser, molts estigau desil·lusionats, però penseu en tot allò què heu viscut abans de la pandèmia, perquè tard o prompte podreu tornar a viure-ho.

Són moments difícils per a la nostra forma de treballar, però hem de reinventar-se fins què tot açò acabe i quan tornem, de segur que ho farem amb més força, per tot allò què s'hem perdut. Ara més què mai, no hem de conformar-se amb les coses mínimes, sinó què hem de fer tots junts un esforç, per a què aquesta flama no s'apague mai.

Per altra banda, no puc deixar de pensar, en tot allò què haguérem gaudit durant aquestes dates. Els caps de setmana al barri hagueren estat plens d'equips, preparant els trages del rallye, assajant el playback, posant ingeni per al barracó de la Kermesse, les cuineres preparant-nos els nostres bunyols preferits, i de quan en quan agafant una Fallera Major i unes creïlles de l'hamburgueseria per anar-se'n al parc a dinar amb l'equip i així continuar la vesprada, amb la panxa plena, per a preparar les nostres activitats de les Falles de 2021.

Xiquets i xiquetes, el nostre motor més important, enguany tot açò què nomenava abans, no s'ha complit, però de segur què tornarà a repetir-se. El pati tornarà a estar ple, tornarem a comprar llepolies de la polera, gaudirem junt amb l'equip de tot allò què s'hem perdut, i de segur què amb més ganes i il·lusió, aprofitareu cada instant amb els vostres educadors i educadores. No us desanimeu perquè cada dia què passa estem més prop de retrobar-nos.

Pel què respecta durant aquest curs, i sempre què hem pogut reunir-se seguint les instruccions marcades per les autoritats sanitàries, l'Ajuntament d'Ontinyent ha estat, en tot moment, ajudant-nos a dur endavant la nostra tasca. Per això, i en nom de tot el Centre Junior, volem agrair tota la seua ajuda i entrega cap a nosaltres, què ens ha donat una espenta per a dur endavant aquest moviment què tant estimem en temps tan difícils.

Finalment i en referència a tot el què he dit abans, em preocupa què molts de vosaltres, tant xiquets com educadors, se vos acabe aquesta etapa, junt amb el vostre equip de la manera menys agradable possible. Doncs be, vos done un consell, i se què no és gens fàcil, però mireu enrere, i penseu en cada instant viscut amb els vostres companys i amb el vostre equip, perquè això ja no vos ho lleva ningú, i estic segur què són coses què no canviaríeu per res del món. Ara ja formeu part d'una família, per tant, animar-vos a seguir formant part d'aquesta perquè encara teniu molt a fer i molt què gaudir.

Per tant, aquells que formem part de la immensa família Junior, no oblideu mai tot allò viscut, perquè el dia menys pensat, tornarem a gaudir de tot allò què se'ns va esfumar en un obrir i tancar d'ulls. Perquè cada dia què passa estem més prop d'això.

SEMPRE UNITS

Manolo Martínez

CONCURSOS FALLERS

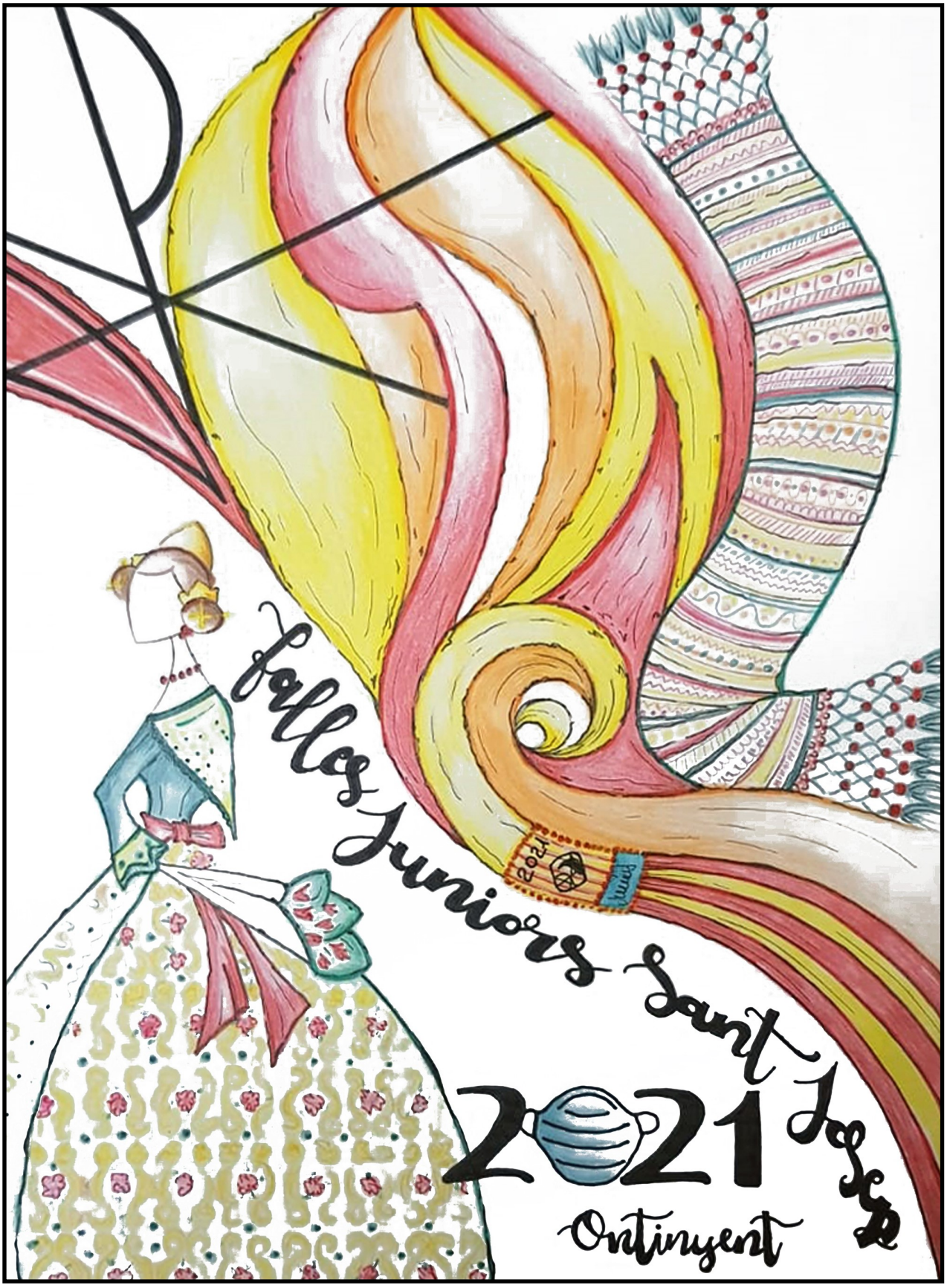

Primer Premi

Tornarem mes i mes forts, Sempre Juniors!!!

Paula Seguer Albert

Drawa (Com Som)

Cinco “Ninots Fallers”

Tengo tantas ganas de sentir el calor “faller” que desprende nuestro patio junior, que el otro día tuve un sueño. Os lo voy a contar:

Se trataba de cinco “ninots” de la falla que cada día cobraban vida y jugaban a ser héroes, usando virtudes y súper poderes para ayudar a los demás.

El primero llamado GOYS, escogió el poder de la sinceridad, y enseñaba a decir la verdad a quien veía a su alrededor. Cuando oía que alguien mentía, le recordaba que esa mentira podía lastimar a otros. La gente se asustaba y no volvía a mentir.

El segundo llamado ESLABÓ, escogió el poder de ayudar, porque él sabía que así vencería el egoísmo. Ayudaba a la gente mayor a cruzar la calle, a dar alimento a los necesitados y un hogar a animales abandonados, etc.

El tercero llamado NOU FUTUR, decidió que la alegría sería su poder. Cuando había alguien triste, con chistes y buen humor combatía su tristeza.

El cuarto llamado COM SOM, escogió el poder del perdón. Somos humanos y no siempre es fácil llevarse bien con todo el mundo todo el tiempo. Y daba a ver a la gente que hay que disculparse ya que a veces herimos los sentimientos de otros.

Por último, MASCLETÀ, decidió que el amor sería su poder. Ya que el amor, es uno de los valores más importantes, y es la fuerza que nos impulsa para hacer las cosas bien.

Al terminar el día, ellos se reunían en la falla, para contarse las aventuras que habían vivido y se motivaban para cumplir una vez más su papel de ser súper héroes.

No usaban capa o antifaz, pero para las personas, eran unos grandes súper héroes. Así aprendió mucha gente que todos tenemos virtudes y defectos y que deben usarlas para ayudar a los demás y lograr así un mundo mejor.

Solo deseo que mi sueño se pueda cumplir y que los “CINCO NINOTS: GOYS, ESLABÓ, NOU FUTUR, COM SOM y MASCLETÀ” pronto se puedan reunir con todos nosotros en nuestro patio junior.

Primer Premi

Cinco “Ninots Fallers”

María Aleixandre Cambra

Teratai (Nou Futur)

Primer Premi

Petardín Faller

María Aleixandre Cambra

Teratai (Nou Futur)

COL·LABORACIONS

EDUCADORS i EQUIPS

LA LLAMA DE YAMASHIMA

Miguel Frances

Encare este full en blanc pensant que la meua etapa com a monitor junior ha sigut truncada per un bitxet que a principis de 2020 semblava que no anava a parar -nos. Poca il·lusió em queda després de veure que, quasi segur, un any i mig de vida junior s'esfuma i no tornarà. Entre ells, dos campaments i pràcticament dues falles, que es diu ben prompte. La por de veure com s'acaba Mascletà sense que hi haja un punt final com l'últim bona nit de la Vereda em menja per dins.

Veig que tot el que hem treballat Mery i jo pot desaparéixer perquè poc més podem fer que dissimular que tot està bé entre vídeo cridades amb els xiquets que acaben sempre amb un pinturillo que, compte, acabem sempre rient-se de tots i amb tots; però no és el que tocaria fer ara mateixa. Hauríem d'estar pensant en el vestuari del playback, mirant on estan els bitllets de la rifa que ens han pagat ja els pares i que no trobem, mirant si en el Mercadona hi ha una coca que servisca per a presentar al concurs de pastís, dormint 6 hores en tot el cap de setmana perquè ens hem quedat avançant les ales per al play-back i anar amb els ulls caiguts als barracons i adormir-se en missa en conseqüència, mirant si en el xino hi ha bosses de fem de tots els colors per al Rallye o omplint el Ford Ka de cartó per al barracó o qualsevol altra cosa que només passa als Juniors i que ningú de fora entén.

Amb tota esta tristor i ràbia, quan crec que he perdut l'última etapa de monitor, sempre pense amb tot el que hem aconseguit Mery i jo en tot este temps, que no és poc. Quan em ve el baixò, sempre pense amb el principi, l'inici de tot açò. La història de com dos monitors que apenes es coneixien d'anar al mateix institut formen una unió que aconsegueix atrapar a setze xiquets després de cinc anys.

Quan tota esta aventura va començar, un grup de vora cinquanta monitors, pràcticament sense conéixer-nos, ens vam plantar al soterrani sense cap idea de com cuidar un xiquet. Poc vam aprendre sobre açò la veritat. Encara que sempre diguem que els premonitors només fan que netejar en falles, que tampoc és mentida, per a mi va ser un temps que em va servir per a tindre una primera toma de contacte amb aquells que finalment formarien la meua família junior.

No va ser fins a Goys quan ens vam adonar que l'objectiu d'un monitor no era cuidar dels xiquets, sinó fer-se amics d'ells; construir una figura que es trobara entre el mestre i l'alumne, entre el germà i el cosí, entre el pare i el fill, etc. Eixa era la idea. Això és el que hem aconseguit en tres anys i mig, un vincle, la llama de Yamashima, com el barracó este de mala mort que vam fer en Nou Futur a última hora.

El primer dia, jo encara anava soles i amb el monyo desfet, em van repartir un full que posava "Xics Carmelo Ripoll A" o "B", no recorde ara la veritat. Em vaig trobar amb un grup de xiquets que des del primer dia vaig sentir que em va elegir, no sé si eren les ganes de començar com a monitor o jo que sé que, però jo notava que eixos xiquets em tocaven a mi. Després de vàries setmanes la teoria es va complir. M'havia convertit en el monitor de Yamaguchi, un nom ben exòtic. Però l'equip no estava complet. Després d'unes falles on el "La, la, la" de Massiel va quedar marcat als nostres caps, l'equip es va completar. Torushima i Yamaguchi es fusionaven i donen lloc al fins ara Yamashima, un nom que quedava un poc més boniquet.

La veritat, semblava tot un repte ajuntar dos equips de xiquets, que no es coneixien de res i amb deu anys, on les rivalitats entre col·legis són la moda. Contra tot pronòstic, sembla que tot ha anat bé. Cinc anys després som el que som, un autèntic equip on les diferències entre nosaltres quasi no existeixen, i on, estic segur, han eixit amistats d'eixes que es queden per a tota la vida.

Tranqui Mery, no m'oblide de tu. Amb Torushima va vindre ella, la meua compi. A un xic com jo, seriós, que volia tindre controlat sempre als xiquets, que s'estressa de no res, que volia sempre que li feren cas a la primera, que bonegava prou, cridava, etc., li va vindre de sobte el seu antídot. Mira, no sé si dir-te antídot, ami-

ga, germana o el que siga, només sé que gràcies a tu, Yamashima ha sigut el que és i jo soc com soc en part per tu. Tal vegada es pregunteu com és Mery. Jo tampoc sabria dir-vos-ho, la veritat.

Diria que la Mery, com diuen ara els moderns, és una tia de locos, que és la traducció a una expressió valenciana que no puc dir per ací. Bon rotllo, bogeries perquè sí, reflexions a l'estil de "Ye, si no volen fer-ho, pos au, no passa res!" o ensenyar-me bàsicament a mostrar realment com soc. Darrere de la Mery rotllera i bogeta que veu tot el món, hi ha una Mery que demana abraçades només quan et mira, hi ha una Mery que plora amb tu perquè les coses no eixien com pensàvem, hi ha una Mery que et pregunta dia sí i dia també si estàs bé o et diu "Eh, que si fa falta vés-te'n a dormir i jo faig la reunió", encara que ella estiga pitjor que tu. En fi, que hi ha una Mery per a tot. Mil gràcies per ser tu. Et vull una autèntica burrà.

Tampoc puc oblidar-me de Peri i Julia, que, encara que van estar a penes mig any amb nosaltres, van deixar també el seu granet d'arena en aquest equip. Mil gràcies també a vosaltres per aguantar-nos mig anyet i comprovar que, realment, podríeu haver continuat esta aventura amb nosaltres si haguéreu volgut. Això és l'únic que lamente. Espere que vosaltres gaudireu d'este temps igual que jo.

Però res s'entén d'esta història sense els autèntics protagonistes, els nostres xiquets. Crec que no hi ha cap amb que no haja rigut. Així, per damunt, recorde quan Adrià tirava tots els gots d'aigua del campament, quan Joan en els dinars de falles al pati s'acabava el seu entrepà i veia si arrepapava alguna cosa dels altres, quan Pau diu algun comentari quan estem seriosos i ens riguem tots, quan Cañete es va veure vestit de Jane a l'espill de ma casa, etc. Podria dir mil coses de cada xiquet. Igual que tots m'han fet riure, també tots m'han fet enfadar-me, però és normal, tots hem sigut xiquets i ens agrada picar al monitor. Jo, com a educador, també els he picat més d'una vegada. Són coses que un mestre o uns pares no podrien fer, un monitor dels juniors sí. Són les llicències que s'aconsegueixen a Sant Josep.

L'altre dia, en una vídeo cridada d'estes de pinturillo, quan intentava fer alguna cosa d'una reunió, Tortosa em va dir: "Es que Miguel, hem perdut el costum de les reunions, així és impossible centrar-se". I tenia tota la raó, esta pandèmia ens ha llevat els temps d'equip i

les reunions, eixos moments en què, a banda de la reunió, parlàvem de totes les inquietuds dels xiquets, inclús de les de Maria i meues. Que un grup de xiquets de 12 o 13 anys et parle de la mort, de la tristesa, de les amistats, de les males influències o, inclús, de la sexualitat, vol dir que Mery i jo hem fet alguna cosa bé. Ara sé, que quan esta aventura s'acabe, encara que hi haja mesos que no sàpia d'ells, sé que tinc un vincle.

Gràcies Adrià, Muste, Dani, Cañete, Pau, Manel, Serrallé, Rafel, Natxo, Tortosa, Sanmillán, Isaac, Joan, Àlex Juan, Oliver i Teo per compartir esta aventura. Podria dir que açò no s'acaba, que seguirem en contacte i farem dinars i alguna acampada, però no s'enganyem, esta etapa s'acaba i no, no ens separarem perquè "la llama de Yamashima" ja està dins dels nostres corets i sabem que estarem ja en contacte per sempre. Però no puc mentir-vos que serà diferent, que els temps d'equip s'acaben i els moments juniors també. Ara, ja sou un poquet més personetes que quan vau entrar amb nou anys. No oblideu mai al vostre monitor, vos vull molt Yamashima.

No tenia pensat dedicar unes paraules a cada xiquet, però m'he parat a pensar, i tinc suficients records i moments per a dedicar-vos-les.

Adrià, un xic que per fora aparenta ser un fanfarronet, i que després de cinc anys m'he adonat que no hi ha persona més sincera que ell. Gràcies per la teua honestedat i pels pantalons que em vas banyar deu voltes al campament quan tiraves els gots. **Muste**, t'agrada destacar, però hem aprés junts dues coses. Jo a escoltarte més i tu a demanar-me consell. Gràcies per aguan-

tar els meus sermons com si fóra el nostre Senyor. **Dani**, si els juniors feren una gala de premis, tu t'enduries el de "Tros de pa", encara que tens les teues coses, eres el que més ha parlat en les reunions per solucionar els problemes de l'equip. Gràcies per tindre un cor tan gran amagat en eixe cosset xicotet. **Cañete**, podria destacar mil coses de tu, però el teu raonament i el teu humor en temps necessaris ha donat vida a l'equip. Gràcies per recordar-me als campaments amb un "Ostras Miguel, no has dormit molt no? Estàs de mal hòstia!" que a les nits no dormia molt bé.

Pau, si a Dani li donava el premi al "Tros de pa", a tu te'l donava el de "Persona més random que he conegut". Encara que és un nom massa llarg per a un premi, saps massa que els teus raonaments en els temps d'equip són de 10. Gràcies per ensenyar-me a veure les coses que passen d'altra manera. **Manel**, el compi trueno de Pau. Si haguera de quedar-me amb alguna cosa de tu, seria la teua serietat. No t'espantes, és una cosa molt bona, ja que quan tocava donar-li serietat a un assumpte, tu li la donaves. Gràcies per contar les coses com són sempre. **Serrallé**, mi compi otaku. Tienes el corazón más fuerte de todo el equipo, eres el más luchador de todos nosotros. Aunque a veces creas que no estàs bien, eres lo suficientemente inteligente para salir adelante. Gracias por buscarme y pedirme ayuda cuando más lo necesitabas. **Rafel**, el bon rotllo personificat. Em recordes a Mery però versió xiquet. Et fas amic de tot el món i qualsevol que està amb tu s'ho passa bé. Gràcies per tindre sempre les millors idees per a tot.

Natxo, eres el tio més masero que he conegut mai. Sempre tens ganes de passar-ho bé i, jo no sé què fas, que sempre estàs content. El costat bo d'açò és que transmetes eixa felicitat. El dia que et veja trist "The end is near". Gràcies per eixe "Ye Miguel, com estàs", de tots els dies que et veia. **Tortosa**, igual m'enganye, però jo crec que eres el pare de tots, el més madur. El teu cap ha crescut més de pressa que el dels altres. Tens una capacitat per a veure les coses com un adult que no té ningú. Gràcies per dir-me que una cosa era avorrida quan de veritat ho era. **Sanmillán**, el meu pixixi. Aquell que en Goys i Eslabó clavava gols del mig de camp i ens tornava a tots bojos. Però això no té importància. Sembles tímid, però quan agafes confiança, eres el més loquet de tots. Gràcies per ensenyar-me que tranquil·litat i bogeria són adjectius totalment compatibles. **Isaac**, el músic. Eres el que més vol jugar, córrer i, si hi ha alguna cosa que es pot fer, doncs es fa i punt. Eres insegur per naturalesa, però has aprés a transformar això en una virtut. Gràcies per menjar-te eixa tomaca tan bona del campament.

Joan, amb tu he aprés que no tot és com pensem que és. Deixar de lluitar és una cosa que no va amb tu. He rigut com mai perquè m'has ensenyat a veure la vida d'altra manera A persistència no et guanya ningú. Gràcies per ensenyar-me que el teu apetit no té límits, sempre hi ha un huequet per a un plat de macarrons més. **Àlex Juan**, amb el temps has canviat. Eres d'eixos que, encara que no està en primer pla, et mous entre tots els membres de l'equip xarrant amb tots i sembrant bon rotllo. Gràcies per no llevar-te mai de la cara eixe somriure que amb els pas dels anys ha augmentat. **Oliver**, eres el més dolç de tots. Jo no t'he vist mai enfadat i, si ho has estat, ho has dit tot sempre tan bé que semblava que no ho estaves. Sempre has ajudat als membres de l'equip que ho necessitàvem. Eres el més solidari. Gràcies per haver fet les feines que ningú vol fer i haver tingut la iniciativa. **Teo**, eres el més graciós. El que fa les bromes més dures, però també el primer que demana perdó. Has aprés a veure que no sempre es pot fer allò que et dóna la gana. Gràcies per haver confiat des del primer dia en mi, quan et vas presentar el dia d'anar al campament sense haver coincidit abans, amb el cap rapat i una vergonya que t'eixia per les orelles.

Xiquets, igual no he encertat tot el que he dit o penseu que no tinc raó; però no es quedeu amb això perquè no puc plasmar en dues línies el que en cinc anys m'heu transmés. Només vos demane una cosa, quan tot açò acabe, no oblideu mai al vostre monitor. Sé que vos he dit mil vegades quan no es portaveu bé que Maria i jo sacrificàvem temps i renunciàvem a mil plans amb els nostres amics per vosaltres. El que no vos hem dit mai, és que ha sigut el temps millor invertit del món. Vos vull molt Yamashima.

BANGAWA, EL SEU SIGNIFICAT

Mar Peña i Natalia Torró

Som Mar i Natalia, monitores d'aquest meravellós grup que ara, breument, descriurem. Definiríem la nostra etapa junior en 7 lletres, aquestes, formen una paraula que és molt important per a nosaltres i ha marcat un abans i un després en les nostres vides. Aquesta paraula és BANGAWA, totes i cadascuna d'aquestes lletres formen part de nosaltres, de la nostra vida i del nostre dia a dia.

Benvingudes, mirem arrere i pensem en aquell dia en què vam rebre aquell equip ple de xicotets somriures, cares innocents i amb sorprenent felicitat. No hi havia dubte, havíeu de ser vosaltres Noa, Mar, Mireia, Cruz, Carla, Veronika, Maria, Bàrbara, Maria Pop, Ariadna, Carmen, Maria Melià, Irene, Estefania, Naiara, Aitana i Maila, les que componguéreu aquest equip per a fer-nos grans i per a recórrer un llarg camí.

Aprenentatge de totes vosaltres. Heu anat formant tot allò que compon la paraula equip. Nosaltres, al principi inexpertes i de vegades amb un " no se com portar aquesta situació a terme" ens deixàvem portar a poc a poc per la vostra imaginació i les ganes de fer. Fer tot allò que us proposareu, tot allò que incloguera un ben estar i un gran companyerisme. Hem aprés de vosaltres valors, actituds i habilitats que cada dia ens mostràveu i continueu fent-ho. No se'ns oblida cada ball al parc, les activitats que ràpidament proposàveu i les xarrades profundes que a totes, ens feien reflexionar.

Narrar aquestes línies seria més fàcil, tenir-vos enfront i contar-vos tot allò que sentim quan fem qualsevol cosa juntes. Potser pensem que tenim tot el temps del món per a executar els millors plans, però en aquest temps de COVID-19 només ens deixen espai

per a unes paraules escrites amb el millor dels ànims i unes imatges al telèfon recordant el que som.

Ganes de lluitar. Lluitar perquè quan tot açò finalitze tornem amb eixa felicitat, amb ganes de passar-ho de la millor manera, ganes de viure noves experiències, mirar-nos a la cara i dir, on anem a fer hui la reunió?. No és possible explicar el sentiment de tristesa que sentim, com a monitores, no estar més a prop de vosaltres físicament. Acompanyar-vos amb el que necessiteu i sentir la vostra energia en cada acte.

Amistat. Sí, pot sonar una paraula repetitiva, però realment és el que aquest equip comporta, el que ens heu demostrat. Pensem que tota l'educació, les

experiències, les vivències i el treball en equip han donat els seus fruits. Heu sabut gestionar conversacions i conflictes com cap persona podria haver-ho fet, utilitzant la reflexió i el raonament. És un orgull sentir que la confiança i les ganes de contar allò que vos passava entre setmana estava present cada dissabte. Cada una de vosaltres aportava el millor d'ella mateixa i tot, conjuntament, formava la paraula amistat.

Web, una paraula realment comuna en aquests últims temps. Aquest terme l'hem utilitzat per a poder fer zooms i xarrar en temps de pandèmia. Es troba a faltar les xerrades cara a cara, encara que no s'ho hem passat del tot malament. Hem sabut aprofitar cada recurs per a fer-lo nostre, per a gaudir de les videoconferències i intentar fer el llarg temps, curt.

Acabant, aquesta paraula, però sense acomiadar-se. La positivitat ha d'anar sempre en la sang, a l'ADN. Aprofitar tot el temps que ens queda durant la vida per a rememorar i realitzar allò que tant hem planejat. Viure aquesta experiència amb vosaltres ha sigut, és i serà una de les millors coses que ens ha passat en els Juniors de Sant Josep.

BANGAWA, que xicoteta la paraula per a tantes coses que aporta en les nostres vides, mai deixeu de ser com sou, gaudiu d'aquestes falles tan diferents i del curs que ens queda. Perquè juntes som més fortes. Vos volen molt les vostres monitores, Mar i Natalia.

“Totes les nostres estrel·les formen una galàxia”

Mar i Natalia.

Y AUNQUE TODO HA TERMINADO, DE HECHO, TODO ESTÁ EMPEZANDO

Julia Gil Gramage

Sempre he sabut que més tard o més prompte arribaria aquest moment, i que hauria de dedicar-vos unes paraules amb el cor a la mà. Al mateix temps he desitjat que aquest moment no el visquérem, que fórem un conte al qual no haguera d'escriure-li cap final nostàlgic. Que aquests cinc anys es repetiren en bucle i mai haver de soltar-vos de la mà.

En tot aquest temps m'he adonat que no hi ha cosa més bonica que veure-vos créixer i saber que una part de mi, encara que siga xicoteta, la portareu en el cor. Creieu-me si vos dic que això fa que valguen la pena tots els esforços.

Qui m'havia de dir que acabaria obrint-me en canal a unes xiquetes que em guanyen en tan sols un somriure. Qui anava a saber que aconseguiríeu que el rellotge fóra més ràpid quan estem juntes, que teníeu el poder de convertir-me en una xiqueta més i que podríeu arribar a omplir-me el cor amb tan poc. Us promet que mai oblidaré les vostres caretes d'il·lusió a mesura que corríeu descoordinades cap a mi, un dissabte de 2017, amb l'estómac fet un nus pels nervis i sense adonar-me que aquella anava a ser una de les millors decisions que havia pres en molt de temps.

Done gràcies a totes les circumstàncies que van fer que ens triarem, perquè he viscut aquesta experiència de la forma més plena que es pot viure i vos he estimat, estime i estimaré d'una forma molt diferent de la que estime a la resta de gent del meu voltant. Heu aconseguit que puga anar amb el cap ben alt i aplegue a estar orgullosa del paper que he tingut en les vostres vides. Malgrat que hauria de ser jo l'encarregada d'ensenyar-vos, heu sigut vosaltres les que m'heu donat lliçons que no s'aprenen en l'escola, de les que cap adult amb la millor formació sabria transmetre, i a més a més les duc ben gravades dins de mi.

Feu que puga parlar dels Juniors com un lloc excepcional i màgic, on pareix que siga impossible explicar-li a algú de fora per què fem el que fem, per quina estranya raó dediquem gran part del nostre temps a preparar coses per a xiquets, per què deixem de costat altres plans per anar al pati de Sant Josep a menjar-se un entrepà un divendres a la nit i decidim passar-se mig estiu pintant cartells i preparant reunions. La veritat que sona difícil d'entendre, però estic segura que tots

aquells que pregunten no han vist els ulls d'un xiquet brillant d'il·lusió per un joc que has preparat, o no han sentit l'orgull i satisfacció de veure un pati ple de gent gaudint d'una activitat en la qual t'has deixat la pell, ni tampoc coneixen la fantàstica família que hem aconseguit formar. La realitat és que no hi ha res en el món comparable a aquestes sensacions que sentim tots els que pensem que Sant Josep és molt més que un pati o una parròquia; tots els que trobem en Sant Josep un espai on hem crescut personalment i és l'escenari de molts dels records que ens dibuixen un somriure a la cara.

Reconec que aquesta experiència la puc escriure amb llàgrimes als ulls perquè he tingut la grandíssima sort de comptar amb altres educadors que s'han convertit en família, els causants de que no coste tant renunciar a altres plans per anar a preparar al nostre pati i que la seua ment valdria tots els diners del mon perquè està plena d'idees meravelloses. Persones que eren desconegudes fa cinc anys i que ara donaria el que fora per preservar la seua amistat sempre, i amistats que ja eren fortes ara són indestructibles.

Als educadors, també ens guien els nostres coordinadors. Ells ens motiven quan estem començant a perdre el nord i ens recorden que tot l'esforç que fem val la pena. He de dir que sense ells no tindríem la formació que tenim actualment i que la seua tasca hauria d'estar més reconeguda. Gràcies de tot cor, perquè sense vosaltres res del que hem aconseguit hauria segut possible.

Espere Akashi que passen els anys i us recordeu de tot el que vau córrer al pati de Sant Josep, de la quantitat de llocs a la natura que vam fer nostres, de les bromes que només entenem dins de l'equip, d'haver-me tret de les caselles alguna volta que altra i recordar-ho rient. També de les confessions a les nits de campament, d'haver sigut llar quan es trobàvem lluny de casa i haver fet servir una abraçada com el millor abric.

Confie que porteu la vostra felicitat per bandera, que estigueu orgulloses de l'equip que hem anat construint i que us allunyeu de tot allò que us puga fer mal.

Però sobretot, espere que en fer-se grans sapigueu qui sou, que no us oblideu d'on veniu i que poseu en pràctica tot el que heu aprés per a ser millors persones. Al cap i a la fi la bondat de les persones és el que preval quan passen els anys, i vos assegure que vosaltres despreneu llum allí per on passeu.

Però en realitat sempre hem sigut un poc diferents, no? Així que us propose trencar el prototip de conte comú, que sí que puga ser una història en bucle i que no ens faça falta posar-li punt final a aquest camí. Com diu una cançó "Y aunque todo ha terminado, de hecho, todo está empezando".

Ara és quan hem de demostrar que aquesta història va molt més enllà d'una panyoleta, que ens volem de veritat i que tot aquest temps ha valgut la pena.

Així que, torneu a elegir-me, per favor, per a tornar a viure, per tornar a escriure la nostra història; que jo sempre us elegiré per davant de tot.

Sempre Akashi, gràcies per fer-me tan feliç. #NoAkashiNoParty

Julia Gil Gramage

L'ADEU MÉS BONIC

María Lliso Ferri

Mai ens ha importat on ni com, sempre qui, sempre juntes. Acabem aquest viatge com no ens hauríem imaginat ninguna, però com vosaltres, de la manera més especial. Si alguna cosa hem aprés durant aquesta experiència és a viure com si fos l'últim dia, hui estem ací però qui sap demà on podem trobar-nos.

La paraula que escull per descriure aquests cinc anys és gràcies. Gràcies per haver-me deixat madurar amb vosaltres, per compartir tot allò que vos angoixa amb mi, per contagiar-me tots els vostres riures, i per tantes coses... però sobretot gràcies per haver-me fet veure el bonic que és viure. Ara que vos tinc amb mi, vos demanaria que feu que pare el temps per tornar a cada campament, a cada estona, a cada moment. A més a més, si oblideu el camí, recordeu, que un dia vam estar ací i no ens va faltar res.

Sou el reflex de família, unió i complicitat i jo només puc sentir que orgull per haver viscut en primera persona com heu crescut i en qui s'heu convertit. Sempre he pensat que no és el pas del temps qui ens porta a

créixer, sinó que són els cors, i m'agradaria que em creguéreu si us dic que el vostre és ben gran. Des que vos vaig vore per primera vegada ja fa cinc anys ho vaig saber, de seguida em vaig adonar de les ganes que teníeu de mostrar al món lo valuoses que sou en tot allò que feu i d'aplicar el vostre lema de la felicitat per bandera.

Sou futur i alegria seguint el pas dels anys. Quina sort he tingut de compartir la meua etapa de monitora amb vosaltres. M'heu fet riure fins a acabar plorant per no poder contindre les rialles en les vostres versions de "Funabashi es lo mejoooor" acompanyat amb un ball contemporani. A més a més, heu demostrat ser artistes talentoses, excel·lents competidores, reines dels xistes, capaces d'extraure les millors reflexions de qualsevol reunió o tema a tractar, expertes en resoldre conflictes (tant de bo tots els que hi ha al món foren com els vostres) però sobretot heu demostrat ser persones educades i respectuoses, que ho donen tot per qualsevol i que saben buscar la felicitat en les xicotetes coses. A mesura que aneu fent-se majors se n'adonareu que allò important a la vida és estar feliç, i jo al vostre costat ho sóc molt.

Aitana, Àngela, Ángela, Ángela, Ariadne, Claudia, Maria, Neus, Randa: el que jo vull és cantar, riure, ballar i viure, plenar el cor de sentiments conjunts mentre a fora el món compartiré amb tu, i viure fins que ens falte l'aire units pels records dels dies tots junts.

Sóc María, monitora de l'equip Funabashi i el millor d'haver compartit cinc anys amb elles ha segut poder descobrir la que s'ha convertit en la meua segona família. Gràcies de tot cor i fins sempre Funabashi, vos estime un fum, la vostra monitora,

María Lliso Ferri.

ICHIKAWA

Sara Soriano LLopis

Parece ayer cuando os recogí en el patio de San José para ir al aguinaldo en Goys, ese día empezó la que ha sido una de las etapas más significativas de mi vida. No me di cuenta hasta llegar a casa que había conocido al equipo perfecto para mí, por eso cuando llegó el momento de la decisión no lo dudé ni un momento.

Empezasteis siendo el grupo de niñas que saludaba todos los días al salir de clase y no solo os habéis convertido en un gran equipo, también en parte de mi familia. Que lejos queda el primer marzo que compartimos juntas, unas fallas en las que las monitoras íbamos más perdidas que vosotras.

Y luego llegó el campamento, el cual fue definitivamente uno de los más fríos que recuerdo. Pero ni un primer día lluvioso pudo mermar vuestra energía, sobre todo en los tiempos de equipo, siete días que dieron para mucho y que a la hora de la verdad se quedaron cortos. Desde el primer momento supimos las dos que era una suerte poder compartir todo ese tiempo con vosotras. Cada una nos ha aportado más de lo que os podéis imaginar, y habéis dejado una huella en ambas que nunca se borrará.

Todo ha ido tan rápido que no me creo que ya hayan pasado los 5 años. Sabiendo lo efímero que es el tiempo cuando haces algo que te gusta, tanto Paula como yo intentamos daros el máximo, porque no os merecíais menos. Pero ha sido un periodo en el que hemos

vivido de todo. No solo nos une el colegio, el equipo, los juniors, también lo hacen las risas, las ganas de vivir, de aprovechar todas las oportunidades que se nos plantean. Cuando entiendes que lo que pasa no vuelve, empiezas a centrarte en disfrutar todo lo que viene y sobretodo hacerlo junto a los que tienes al lado. Es en ese momento cuando dejas de mirar lo que quieres tu para fijarte en lo que queréis todos, para fijar un objetivo común. Aunque a veces ni siquiera uno mismo sabe cuál es su objetivo, puedo deciros que nosotras hemos logrado el nuestro. Somos el equipo Ichikawa, lo que se traduce en que somos un equipo de 17 personas, 17 amigas, 17 pares de pies izquierdos, 17 juniors, y los más importante, 17 miembros de una misma familia, y hemos llegado aquí poco a poco, con cada reunión, cada actividad de fallas, cada campa-

mento, cada compromiso, cada videollamada…

Una hora y media a la semana puede dar para mucho, pero aun así siempre se queda corta. Con vosotras los sábados por la tarde no solo era asistir a una reunión, era reír, disfrutar, ponerse al día y sobre todo crecer como persona. Porque habéis crecido tanto y tan rápido que aun me cuesta creer que ya estamos en Mascletà y esto está llegando a su fin.

Es difícil intentar condensar todo lo que habéis dado como equipo, ya sea participando en una dinámica o preparando todas juntas las actividades. Somos muy diferentes unas de otras, pero no por eso estamos menos unidas. Cuando tienes la suerte de encontrar a un grupo de personas capaces de dártelo todo sin ningún reparo, incluso en las cosas más insignificantes, y en las que puedes confiar para lo que sea solo puedes intentar estar a la altura de las circunstancias. Sin duda, habéis puesto el listón muy alto en todos los aspectos y solo puedo daros las gracias por ello.

Por mi parte, tuve la suerte de crecer en el patio de San José, acompañando a mi tía y a mi abuela, las cuales han estado ahí, en cada paso que he dado, siendo siempre un ejemplo a seguir. Y después de pasar gran parte de mi infancia en ese patio y vivir mis cinco años junior junto a mis amigas y mis monitoras, he podido

conocer la otra cara de la moneda junto a un equipo tan increíble y particular que repetiría estos cinco años con él una y mil veces sin pensármelo.

Espero que hayáis aprendido de mí al menos una décima parte de lo que yo he aprendido de vosotras. Por eso solo me queda daros las gracias por permitirme acompañaros en este camino y, sobretodo, gracias por ponerlo tan fácil, porque me habéis hecho disfrutar cada minuto a vuestro lado, y eso no tiene precio.

Por todo esto os pido que nunca dejéis de reír, de jugar, de leer, de ser vosotras mismas y lo más importante, de ser un equipo.

Sara Soriano Llopis

HISTORIAS QUE MERECEN UN FINAL

Celia Lliso y Teresa Vidal

Suelen decir que las mejores historias tienen los mejores finales. Pero hoy no estamos aquí para hablaros de nuestro final, sino de nuestra historia.

Un gran y joven luchador dijo una vez que no hay regalo más bonito que una sonrisa; y nosotras tuvimos la suerte de comprobarlo hace ya algo más de 5 años. Jamás olvidaremos ese día en el patio, aquel juego de palabras que debíais resolver, vuestra cara de ilusión y emoción al descifrar el mensaje, sonrisas imborrables y vuestra gran carrera hasta nosotras dos. Una carrera que no había hecho nada más que empezar y que hoy, aunque cueste creerlo, está ya cerca de su meta.

"Amb bones amistats al costat cap camí és llarg". Hace 4 años que escogisteis esta frase para llevarla por bandera, y, a día de hoy, creemos que no podríais haber escogido una mejor. Ha sido un gran camino, una gran carrera de fondo, 5 años repletos de experiencias y vivencias nuevas, de oportunidades y de crecimientos, de buenas y malas rachas; pero, sobre todo, 5 años de recuerdos, sueños, amistades y aprendizajes que nos han hecho llegar hasta aquí. Y es que parece mentira que ya nos encontremos en la recta final, pero va a ser verdad eso de que el tiempo pasa volando cuando te rodeas de gente que te quiere y te hace feliz.

No siempre ha sido una carrera fácil, hemos pasado algunos obstáculos a lo largo de este tiempo y es que vosotras sabéis mejor que nadie lo guerreras que podéis llegar a ser. Además, aunque este último tramo no ha sido como nosotras hubiéramos querido, sabéis que hay que intentar sacarle el lado positivo y si algo nos llevamos de estos días tan complicados, es el valor de cada abrazo, cada beso y cada te quiero. La importancia de disfrutar y exprimir al máximo cada instante; pues cada momento es tremendamente único. La vida es un regalo y nosotras afortunadas de poder compartirlo con vosotras.

Hoy echamos la vista atrás y no podemos sentirnos más orgullosas de todo lo que hemos construido juntas. Os hemos visto crecer a nuestro lado, pasar de ser niñas a ser adolescentes muy valientes. Reunión tras reunión y campamento tras campamento. Millones de

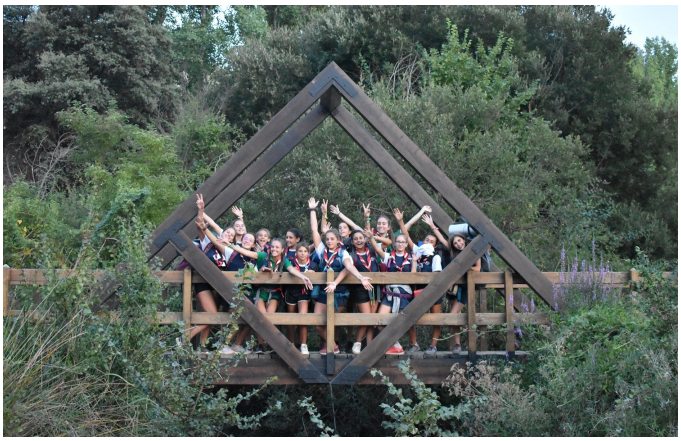

momentos guardados en mochilas en los que hemos podido reír, bailar, soñar y llorar. Momentos inolvidables en los que hemos aprendido a dejar atrás complejos, miedos y barreras; en los que hemos descubierto el valor de ser nosotras mismas.

Y así, sin apenas darnos cuenta, hemos creado nuestra propia historia. Una historia de amistad, ganas e ilusión. Mochilas repletas de una pequeña parte de cada una de vosotras que nos llevamos para siempre. Gracias, por hacerlo posible. Por vuestra energía y vuestra capacidad de mejorarnos los días. Siempre al pie del cañón, dispuestas a lograrlo todo, a afrontar cualquier obstáculo y a encontrar en él la fuerza y la unión. Gracias por escucharnos, arroparnos y enseñarnos que no hay nada más bonito que la inocencia.

Gracias por escogernos y por compartir vuestro tiempo. Por cada momento, único, irrepetible e inolvidable. Gracias por aprender con nosotras y por dejarnos aprender de vosotras. Gracias por ser familia, por entregaros y poner vuestro corazón por delante. Y es que, juntas hemos aprendido a respetarnos, a valorarnos y a entender que todas somos necesarias, que todas somos Kawasaki, con nuestros más y nuestros menos; pero que, al fin y al cabo, nos definen y nos hacen ser únicas y especiales.

Alba, Arancha, África, Aroa, Àngela, Amparo, Candela, Carla T, Carla, Eva, Irene, Laia, Laila, María, Natalia, Nuria, Nikole, Paloma,

Gracias por darnos vida.

Gracias por hacernos felices.

Gracias por completarnos y mejorarnos.

Gracias, siempre, por enseñarnos que juntas somos más y que 20 corazones pueden formar un solo corazón.

Suelen decir que las personas más bonitas son seres de luz, y todas vosotras lo sois. Sois increíbles, de pies a cabeza. No olvidéis nunca que lo más importante está dentro de cada una y que podéis ser todo lo que queráis llegar a ser. Pero, sobre todo, recordad que las mejores historias tienen los mejores finales. Hoy os prometemos que el nuestro todavía está por escribir.

Os queremos, con todo nuestro corazón,

Celia y Teresa.

LAS SEGUNDAS PARTES, TAMBIÉN SON BUENAS

Jose David Melendez

Dicen por ahí, “que las segundas partes nunca fueron buenas”, pero en este caso la historia está contada por otro personaje.

Mi época en los Juniors de Sant Josep comenzó en el año 2004, formando parte de un equipo llamado Ruthenio, el cual fue fusionado con el equipo “Iterbio” para formar así el definitivo equipo “Cagamandurrios”.

Años más tarde, dejé de ser niño o eso creo, y pasé a formar parte del grupo de monitores. Durante los cinco años que dura la etapa Junior, capitaneé junto a mi compañero David un terremoto de equipo llamado Yukón, equipo que me despertó la ilusión por educar y entretener a unos pequeños monstruitos que te hacen la vida algo más divertida.

En este momento, la historia podría haber acabado y ahora mismo tú no estarías leyendo estas líneas. Sin embargo, tal fue la felicidad que me aportó la experiencia como monitor, que contra todo pronóstico decidí continuarla.

Se me ofreció la posibilidad de continuar el viaje partiendo desde Eslabó, prácticamente volver a empezar

desde el principio. La verdad es que dudé bastante, equipo nuevo, compañeros nuevos, compromiso, responsabilidad…, no era fácil la decisión.

Esa duda se disipó tan punto vi como los ojos de diez criaturas se iluminaban al conocer que iban a tener un nuevo monitor. La ilusión que tenían ellas por disfrutar de los Juniors se me contagió rápidamente, y todas las cosas negativas que se asentaban sobre la balanza del nuevo viaje se esfumaron sin más.

Recuerdo como si fuera ayer el primer día que conocí al equipo Kioto. Fue en un Expojove, una oportunidad perfecta para pasarlo en grande y presentarme ante mis nuevas amiguitas.

Pronto nos fuimos cogiendo cariño, y semana tras semana todo eran abrazos y más abrazos. Como olvidar aquellos momentos en los que aparecías, y de repente diez niñas corrían hacía ti como si de una estampida se tratase, al grito de ¡Josedaaaaa, Josedaaaaa!.

Estos detalles marcaban la diferencia, y daban alas para seguir semana tras semana al pie del cañón. Y así

fue, semana tras semana hasta que de repente te das cuenta de que han pasado cuatro años, y de que tan solo quedan un par meses para que finalice la etapa Junior. Por desgracia, nos ha tocado vivir un Mascletá marcado por una pandemia. Inevitablemente, los Juniors han cambiado, como también nuestra vida. Y aunque es cierto que durante los últimos meses nos ha tocado vivir un distanciamiento social, si bien nadie puede borrar los recuerdos, ellos perdurarán para siempre y nos permitirán ver lo mucho que nos hemos divertido.

Por ejemplo, ¿Os acordáis de nuestro primer rallye de Piratas del Caribe?, ¿O del playback de "We are the heroes of our time" ?, ¿O de nuestro magnífico pastel con forma de "caca de WhatsApp" ?, ¿O de cuando ganamos el premio al vestuario en el Rallye de Harry Potter?, ¿O de cuando no atinábamos ni una bailando las danzas?, ¿Y de nuestras aventuritas en la feria?, ¿Y las acampadas?, ¿Los tiempos de equipo? Por supuesto, me dejo miles de hechos, pero lo importante es que todos ellos los hemos vivido juntas.

Irene, Inés, Kiara, Lola, Ainhoa, Sofia, Denisa, Mariola y Nerea, os quiero dar las gracias por haber hecho tan amena esta segunda etapa como monitor. Si tuviera que volver a Eslabó y me dieran la oportunidad de poder elegir equipo, os elegiría a vosotras sin ninguna duda. Juntas hemos reído, hemos llorado, nos hemos enfadado, hemos bailado… Hemos pasado ratos fantásticos que no cambiaría por nada del mundo, y que ojalá volvieran a empezar.

No quiero ser menos con el gran grupazo de monitores que me arropó desde el primer día, dejándome ser uno más pese a no conocerme para nada. Todos y cada uno de ellos me tendieron rápidamente la mano, y doy gracias por haber conocido a toda esta gente, la cual se ha metido en mi maleta sin preguntar, y no creo que salgan jamás.

Dicho esto, toda historia llega a su fin, y me parece que esta está muy cerca de él. Agradezco haber formado parte de la gran familia que se forma en los Juniors de Sant Josep, los cuales han marcado 15 años de mi vida, y me han llenado la espalda de amigos/as, aventuras y un sin fin de buenos valores. Una experiencia que recomiendo a toda persona.

Muchas gracias por todo, un abrazo.

Jose David Melendez,

TOTES PER A UNA I UNA PER A TOTES

Paula Albert i Ainhoa Esteve

Pensar que d'alguna manera seràs el referent d'unes xiquetes durant cinc anys, o inclús més, imposa, no anem a mentir, però les vivències que queden guardades per sempre dins nostre és un sentiment inigualable i una de les millors coses que, amb certesa diguem, ens passaran mai a la nostra vida.

Volem que quede escrita la nostra admiració mútua per cada un dels moments viscuts juntes, de la mà. I resumim tot allò que sentim en un gran gràcies. Gràcies Paula, gràcies Ainhoa. No s'imaginàvem altra forma de ser monitores que no fóra juntes, i així va ser, hem anat juntes de la mà durant cinc anys, hem sigut la millor companya de viatge l'una per a l'altra. Quan una estava bloquejada, l'altra tenia la resposta, quan una tenia el cap en el cel, l'altra tenia els peus a la terra, hem fet un tàndem perfecte.

I ara, la millor part és dir "GRÀCIES KOBE", mil gràcies a cada una de les xiquetes que ha cavat un lloc al nostre cor, amb les rialles, caigudes, llàgrimes, secrets, confidències, més rialles... gràcies Marina, Martina, Inés, Marina, Neus, Laila, Empar, María, Paula, Jimena, Olalla, Claudia, Lucía i Cristina.

Encara recordem eixe día en el que la ruleta ens va fer coincidir amb vosaltres, unes xiquetes molt menudetes, amb ganes de passar-ho en gran, unes xiquetes que brillaven de l'alegria que mostraven als ulls, i feien riure a qualsevol amb les seues historietes. Dotze xiquetes que pareixien ninetes, però que tenien energia com cent, amb ganes de menjar-se el món i de descobrir-lo a través de nosaltres.

Eixe dia, vam saber que prompte obririeu un paper on descobrireu que seriem un equip per 5 anys, i vingue-reu correguent a buscar a ixes dos vaqueres que s'amagaven per el pati. Realment, un dels moments més emotius a recordar.

Elles, unes xiquetes especials, amb cada una una historia a contar, però generalment sempre a una, i encara que ara amb uns centímetres més altes, per a

nosaltres sempre seran les xiquetes que mai volien sentar-se en el piso perquè anaven a embrutar-se la falda, les que sempre tenien amors i desamors, i sobretot les imparables, ja que era quasi impossible parar-les darrere d'un berenar dolç. Aquestes sempre

seran les xiquetes que ens van introduir en les seues vides, les xiquetes que van tindre fe en nosaltres dos i es van obrir a nosaltres per a compartir les seues inquietuds.

Sense cap dubte, la sensació més satisfactòria com a monitores, a banda de traure endavant activitats, ha sigut veure com unes xiquetes de nou anys creixen amb nosaltres, apliquen els valors que intentem transmetre'ls i deixen que formem part de la seua educació, cosa que no és tasca fàcil.

Per altra banda, i no menys important, hem de dir que ser monitora es un viatge preciós, i res del que hem fet haguera sigut possible sense els nostres àngels de la guarda: Javi, Manolo i Sol. Gràcies per posar el camí tan fàcil malgrat les dificultats, gràcies per ajudar-nos a construir el grup que som a dia de hui, un grup no sols de monitors, sino d'amics i amigues on poder refugiar-se, on es respira un aire de complicitat i companyerisme que és difícil trobar en altres llocs. Hem sigut una gran familia que s'ha reinventat a cada activitat que hem fet, hem fet coses meravelloses, hem tret el nostre costat més divertit i hem perdut la

vergonya per a fer teatres en els campaments i transmetre als xiquets els valors que també ens van formar a nosaltres en el seu dia. S'hem deixat la pell preparant un PlayBack, un espectacle i un Rallye, per no parlar de les poques hores que dormim en els campaments assegurant-se que estava tot llest per al dia següent.

En el moment en el que es vam convertir en monitors vam madurar per a poder dur un grup de xiquets o xiquetes sense perdre els nervis, però al mateix temps i gràcies a ells també vam tornar a la nostra infantesa i a veure el món amb els seus ulls.

(Paula) A dia de hui no m'imagine la meua vida sense haver passat pels Juniors de Sant Josep, tant com a xiqueta com a monitora. Gran part dels moments més emotius i intensos de la meua vida van sorgir entre les parets de Sant Josep, per tant, una part de mi sempre estarà allí, on hem passat tant de temps de les nostres vides, i totes les persones que han estat al meu costat per a recolzar-me durant tots aquests anys com a Junior estaran al meu cor. Així que jo no tinc, i estic segura que mai tindré les paraules suficients per agrair tot el que els Juniors m'han donat.

(Ainhoa) Mai haguera imaginat tindre el cor dividit en tantes parts iguals, plenes de manera total cada dissabte, o cada dia d'un campament/acampada inigualable. És per això que el pensar que una barrera amb nom seguit de Corona ens haja separat del que ens envoltava de felicitat resulta molt més molt dur. Però em senc orgullosa de lo construït amb el temps que hem tingut, sempre envoltada de xiquets i xiquetes que riuen a cada pas.

Gràcies a tots els nomenats per formar part de les nostres vides i transmetre la certesa de no anar-se'n mai.

UNA HISTÒRIA QUE MAI NO ACABA

Maria Añón

Ara mateix podria escriure pàgines i pàgines sobre per què aquests últims cinc anys de Juniors sempre seran especials per a mi, i probablement no acabaria mai, però en el fons sé que no sols vaig a trobar a faltar penjar-me una vella panyoleta al coll cada cap de setmana amb tot el que allò comporta, sinó eixa combinació entre el lloc, el moment perfecte i totes i cada una de les persones increïbles que han fet que tots aquests anys hagen sigut inoblidables. Dins d'allò inoblidable estàs tu.

Aquests últims anys han sigut com un viatge en tren. Sabia que es feia curt el trajecte, però ara, a l'última estació, me n'adone que tinc moltíssimes raons per les que vaig a trobar-ho tot a faltar i, si pogués tornar enrere de nou, tornaria a comprar aquell mateix bitllet per repetir, sense canviar ni un mínim detall, tot allò que he viscut a aquesta aventura, de principi a fi.

El dia que va començar aquest viatge, van ser molts els que van pujar amb mi al tren i, junt a tots aquells que han estat fins el final, han acabat demostrant-me que res succeeix per casualitat, sinó que, en el fons, les coses tenen el seu pla secret. I eixe pla va ser la millor ruta que vaig poder elegir.

Durant aquest viatge de cinc anys també hem tingut que aguantar els crits de gent que des de l'andana ens deia que baixarem d'aquell tren, que no mereixia la pena, però el que no saben és que jo vaig tindre la sort de viatjar amb un vagó en classe preferent amb passatgers increïbles que han fet d'aquest viatge tota una aventura.

El meu viatge ha anat capitanejat per tres persones, experts maquinistes que duien el tren en la millor direcció i velocitat que podrien. Manolo, Ibáñez i Sol,

gràcies infinites per ajudar-nos en tot durant aquest viatge, per saber quan accelerar i quan frenar i per ensenyar-nos que el que de veritat importa està en les xicotetes coses, vos estic molt agraïda.

En un dels vagons més grans van pujar també amb mi els revisors, uns revisors de somriures que han estat al peu del canyó, sempre atents per si hi havia alguna averia, xicoteta fuga o si la via semblava impossible per continuar endavant. Elles sempre estaven ahi per a que aquest viatge fora senzill, entretingut i el més divertit. Gràcies a elles aquest viatge, que ja era increïble, ho ha sigut encara més. Julia, gràcies per ser la meua còmplice en totes les meues bogeries i per fer que formés part de les teues, per eixa complicitat tant nostra i per fer que cada moment fora especial amb tu. Anna, gràcies per fer-me riure fins que em feia mal la panxa inclús als pitjors moments, per sempre apuntarte fins a un bombardeig i per fer que m'unira amb tu sense pensar-ho. Maria, gràcies per ser la persona més dolça que conec, per compartir eixa dolçor amb mi, per omplir-me de força quan pensava que no podia més i per oferir-me sempre el teu muscle. Celia, gràcies per ser la calma en meitat de la tempestat i per tindre la capacitat de transformar les coses difícils en el més senzill del món. Cris, gràcies per ensenyar-me que amb ganes i esforç tot es pot, per traure temps d'on no hi havia i encara així aconseguir traure'ns un somriure a totes. Per tot açò i més gràcies per tant, sempre P&R.

El meu vagó, de cinc anys d'antiguitat anomenat ara Mascletà sempre ha sigut el vagó més replet de tot el meu viatge. Tant particular, tan únic, i malgrat la pluja, la boira o la tempesta, ha continuat fins el final del trajecte sempre d'una peça, sempre tot un bloc unit. Gràcies Ainhoa, Alberto, Anna, Borja, Celia, Cris, Est-

her, Inés, Joan, Kiko, Manolet, Maria, Melen, Miguel, Muste, Otero, Pau, Paula, Sam, Sarita, Teresa, Victor i Julia. Sense tots vosaltres aquest viatge no haguera sigut ni la meitat de bo de lo que ha sigut. Gràcies per aportar cadascú el millor de vosaltres, per tot el temps i dedicació, per fer que amb vosaltres em sentira com a casa, no podria haver trobat millors companys de viatge.

En aquest viatge també he tingut un company de seient, la companyia més propera durant aquests cinc anys. Gràcies Miguel per animar-me des del principi a que pujara a aquest tren, per ser el meu pilar fonamental en aquest viatge i per fer d'aquests cinc anys un dels millors moments viscuts. Per fer-me sentir que podia comptar amb tu en qualsevol moment, lloc i situació. Per fer-me gaudir com una xiqueta més i per ensenyar-me que amb rialles i humor tot és millor. Per ajudar-me en absolutament tot el que podies i més, per ensenyar-me el vertader significat d'equip, i sobretot de doblet. Perquè no he pogut tindre més sort amb tu i perquè no saps com d'agraïda estic d'haver pogut viure aquesta aventura amb tu de company.

Però, sense dubte, dir que aquest viatge no seria recordat sempre amb un somriure i alguna que altra llagrimeta si no fos per ells, el motor que mou aquest tren, els passatgers que es van guanyar la classe preferent en un obrir i tancar d'ulls i que m'han regalat, durant cada etapa del nostre trajecte moments únics i inoblidables per a mi. A aquesta classe preferent del meu tren van pujar un total de 16 regals en forma de xiquets.

Sanchis, Adrià, Alex Juan, Oliver, Sanmillán, Joan, Serrallé, Muste, Isaac, Natxo, Cañete, Tortosa, Pau, Teo, Rafel, Manel, vos estime moltíssim, ho sabeu, a cadascú de vosaltres, junts i per separat, amb la vostra forma de ser de la que tant he après i tantes coses bones guarde i guardaré. Gràcies per deixar-me ser part de vosaltres, per regalar-me un trosset vostre i emportar-se, per sempre, una part de mi. Mai deixeu de comptar amb mi, Maricreu estarà ací per a tot el que necessiteu.

Ells són muntanyes de tonteries i bromes, hores de caps de setmana, dies d'excursions, i setmanes de tres campaments compartits. Són detalls, entrega i sinceritat, són repetir el meu nom en un minut més de cent vegades, són records a fotografies junts, són mirades que parlen soles. Ells són els que han aconseguit que els tres colors de la panyoleta tinguen sentit per a mi i que la paraula Juniors vaja sempre acompanyada d'un gran somriure.

Aquests últims anys han sigut com un viatge en tren. Hi ha moments. Hi ha persones. Hi ha records. I al final d'aquest trajecte no hem arribat a l'última parada com ens agradaria, ens han faltat moltes coses i molts moments que estic segura hagueren sigut de lo més especials, però jo no em quede amb això, perquè és sols una xicoteta part. Em quede amb totes les persones, llocs i moments acumulats durant aquests anys, perquè no hem acabat aquest viatge, però en el recorregut que hem fet ha sigut un dels millors viatges que he fet en la meua vida, i això no ho canvie per res.

Vos estime moltíssim a tots i cada una de les persones que heu format part d'aquest viatge tan especial per a mi, un trosset del meu cor ja és vostre per sempre.

"Hola, jo sóc Maria del grup Yamashima i lo millor de estos 5 anys ha sigut tot i lo pitjor res". Açò no és un adéu, és un fins sempre.

SEMPRE UNITS!

UNS ANYS PER A RECORDAR

Dani Sanchis Quilis

Com ja sabreu en aquests dos anys de Juniors no hem pogut fer molt, però que millor que acabar esta etapa escrivint per al Canut. Tot comença remuntant-se al 2016/2017, allí estava jo amb un somriure d'ull a ull amb els meus amics al pati de Sant Josep. A mi ja m'havien parlat molt dels Juniors, ja que tinc un germà major i ell em contava el divertit que era pertànyer als Juniors de Sant Josep.

Goys va ser una etapa molt bonica, ja que fer activitats al pati de Sant Josep era d'allò més guai, Eslabó va ser molt diferent perquè anar a un parc a fer reunions era molt estrany al principi. Prompte vam descobrir que ho passàvem igual de bé o millor. Nou Futur va ser uns dels millors anys que he viscut als juniors, ja que érem més majors i podíem fer més coses com a l'acabar anar -se'n amb els amics.

Com Som va ser una mica diferent perquè soles vam poder fer la meitat i, per desgràcia, cap equip va poder gaudir com toca. No obstant això, eixes xicotetes coses que van poder fer van ser fantàstiques. Finalment, arribem a MASCLETÀ, l'últim any, l'esprint final de l'etapa on ja s'acaba eixa il·lusió d'anar als Juniors cada dissabte a les 4:30 de la vesprada i passar-ho d'allò més bé. Eixos campaments amb els amics, eixes falles amb tota la gent, això són coses que mai s'obliden.

Els Juniors m'han donat tot el que haguera pogut demanar: amics, felicitat i il·lusió.

També gràcies a tots els monitors que han sigut com uns segons pares, com el millor amic que li ho contaves tot i et donava qualsevol consell en concret els Juniors de Sant Josep han sigut una segona casa per a mi.

I, per últim, al meu equip Yamashima i als meus monitors. Miguel i Maria, gràcies per formar una família inoblidable, un equip que, encara que tinguem les nostres discussions, tots som uns autèntics amics.

JUNIORS SEMPRE UNITS

Dani Sanchis Quilis

GRÀCIES EDUCADORS!!!!

Marian Revert i M.Ángeles Quilis

Que millor oportunitat que tindre el **CANUT** d´enguany per a poder dir públicament el que sentim per els educadors dels nostres fills **Miguel Francés i Maria Añón**.

Pareix que començaren ahir, però ja fa 5 anys. Va ser al 2017 quant vam apuntar als nostres fills de 9 anys als Juniors de Sant Josep i vam tindre la gran sort de que ens tocareu com a educadors.

Dos persones joves, implicades i responsables.

Vosaltres, amb sols 17/18 anys es vau fer càrrec dels xiquets i de la millor manera possible els vau transmetre valors d´amistat, respecte i companyerisme entre ells i els nous amics que van anar coneixent en aquest camí junior.

Els nostres fills van arribar amb un poquet de por i vergonya, però prompte es van fer a vosaltres, entre tots vau formar un gran **Equip "Yamashima".**

Com a mares, no hi ha millor satisfacció que veure al teu fill anar cap a la parròquia setmanalment ple d'alegria i veure com disfruta de totes les activitats que realitzen. Amb tota la feina desinteressada que heu fet, han gaudit de les reunions, converses, del rallye, del play back i de tots els actes fallers. Realment creiem que haveu forjat amb ells una gran amistat sumant moments, aventures, confidències… i moltes més coses.

La responsabilitat d´estar amb ells totes les setmanes es un valor que ens heu demostrat.

Es emocionant veure el rastre de camises verdes cada any anant cap a València a Expojove, de veure una

gran caravana d'autobusos anant cap als campaments. Vosaltres com a monitors que s´heu apuntat a totes les activitats, heu sigut els primers en alçar el braç i dir ANEM CAP ALLÀ!!! capitanejant el **vaixell Yamashima amb els 17 mariners** que tampoc se'n perdien ni una.

En aquest darrer any de pandèmia haveu tingut connexions constants que els alegrava el dissabte, un ratet per a xarrar i contar-se coses.

Una pena que tot s'acaba, quasi que podríem dir que ens agradaria que els juniors duraren per a sempre.

Esperem que no siga un adéu, sinó un fins després.

Estem segures que sempre vos recordaran amb afecte, sabent que han tingut uns fantàstics educadors.

Gràcies María i Miguel.

Gràcies Coordinadors i Educadors

Gràcies Juniors Sant Josep.

Marian Revert i M.Ángeles Quilis

MI VIAJE

Víctor Bonastre Donat

Bueno creo que se me va a hacer muy complicado resumir 5 años en tan solo una página… Recuerdo Goys, que tras algún "rifi-rafe" conseguí entrar de monitor, fue directamente a la excursión de Expojove, en Valencia. Fuí junto a Kiko Sanchis, un chico el cual había conocido en "Premonitores" y con el cual congenié muy bien desde un principio.

En aquel momento, nos tocó con un grupo, que mis compañeros ya me habían comentado que eran un tanto revoltosos, por lo que ese día me levanté con unas ganas enormes de ir y disfrutar con ellos del que iba a ser su primer viaje a Expojove.

Tras aquella excursión, los equipos siguieron rodando junto a los monitores, hasta que por fin tocaba el día en el cual se asignaban los equipos. Un momento muy bonito, y a la vez inquietante, puesto que ese día marcaría los próximos 5 años de nuestra vida Júnior.

Y bueno, llamémoslo casualidad, coincidencia o destino, pero fue aquel momento donde recibimos la noticia, de que el grupo con el cual compartiríamos esos 5 años, era aquel grupo con el cual entré en Goys, unos meses antes.

5 años después, algunos campamentos y muchos recuerdos a la espalda, sigo pensando que aquella elección, fue la mejor que me podría haber pasado. Un grupo revoltoso, valiente, con ganas de ir a por todas y con un corazón enorme, Yokonami.

Tras 5 años de tantos recuerdos, me quedo con el amor incondicional de todos ellos, con esas risas aseguradas en cada momento en los que estábamos todos juntos y hasta en los malos momentos de riñas y discusiones.

Todo esto sumado a mis compañeros de batalla, todos y cada uno de los educadores, los cuales han hecho que este viaje sea muy especial. Pero, sobre todo, darle las gracias a Kiko Sanchis, esa persona que me ha acompañado cada segundo y cada minuto de estos últimos 5 años. Y menos mal que estaba Kiko… porque para qué mentir, ha tenido que lidiar con un niño más durante estos años.

Él ha sido un pilar para mí todos estos años, ha sabido sacar lo mejor de mí en cada segundo, y no ha perdido esperanza en ningún momento. Compañero incansable y con ganas de hacer más y más. Se podría resumir como que ha sido el combustible que yo necesitaba en cualquier momento, ese empujón de locura, o ese masaje de relax.

Y sé que, de esta experiencia, me llevo a parte de muchas amistades y recuerdos, me llevo un compañero de fatigas, que se ha convertido en prácticamente un hermano.

Y para finalizar, agradecer a todos y cada uno de los coordinadores de los cuales he tenido el placer de disfrutar. Esta experiencia no habría sido lo mismo sin vosotros.

Att: Víctor Bonastre Donat

JUNIORS

Per a mi els juniors son y seran una fase molt important per a la meua vida, els Juniors m'han ensenyat a ser més amable. També he conegut a moltes persones i fet molt bones amistats en els campaments, que per a mi es una de les millors coses. Hem tingut sort dels monitors que tenim, Kiko i Victor. Els dos tenen molta paciència per a aguantar a més de 10 persones que no es callen ni en ganes.

En el meu equip he fet molts amics nous que no sabia ni com es deien i ara són uns del meus millors amics, en ells els campaments i moltes altres activitats es fan més amenes.

Els monitors fan un treball espectacular a l'hora de fer activitats, fer-nos riure...Sense ells els Juniors no serien el mateix, serien un poc més avorrits.

Les cuineres també són molt importants per als Juniors ja que elles son les que fan el nostre menjar.

Pau Moreno Llopis

YOKONAMI, UN GRAN EQUIP

Qui diria que aquesta gran aventura ja estiguera arribant al seu final. Qui diria que tots vosaltres fóreu tan especials per a mi, tots i cadascú de vosaltres heu aportat un trosset de felicitat al meu cor.

Tot va començar fa cinc anys a l'etapa de Goys, érem

uns xiquets que units vam combatre i ens vam enfrontar a tota mena d'obstacles. Vam començar sent dos grups, però el destí va fer que ens unirem i així va ser quan la unió va fer la força i junt amb els nostres monitors Kiko i Víctor, els quals estime un muntó, van emprendre el camí.

Hem compartit vesprades de dissabtes, acampades, excursions, campaments, falles i mil moments més tots junts. Hem sigut molt feliços, amb molta il·lusió i amb moltes ganes d'estar junts.

Hem gaudit molt dels tres primers anys, aquests dos últims han sigut molt trists per les conseqüències de la Covid-19. Aquest virus ha fet que tot quede congelat i no puguem fer cap activitat de forma presencial, no he pogut anar de campament, ni fer reunions de dissabte, ni celebrar les falles com tots els anys.

És molt trist que aquest any, sent l'últim, tot acabe

així, em quede amb un poc de mal sabor de boca encara que pense que hem de tindre el record dels primers anys i que no em cap al menor dubte que, per a mi, cada any ha sigut millor que l'anterior. No em quede sols amb lo últim, sinó en tot el que hem viscut i sobretot amb les grans experiències compartides amb tots vosaltres.

Sempre formareu part de la meua vida, no oblideu que sou molt grans, us estime.

Hugo Garcia-Retamero

CONSTRUINT EL NOSTRE FINAL

Hola, soc Salva, del equip Yokonami i aquest any estem en Mascletà. Tal cosa em posa molt trist perquè és l'últim any Junior i amb açò del covid no podem ajuntar-nos i fer reunions com equip i pense que jo voldria recordar aquest últim any per ser el més especial de tots,… últimes falles i tot el que fem eixos dies, poder anar a l'últim campament amb tots els meus amics, ara recorde el primer, que va ser el meu preferit (Las Minas 2017).

Sempre recordaré el meu primer dia del Juniors amb Kiko de monitor fent un joc i eixe mateix dia també ens va pegar un bon bonegó, el primer, però no l'últim….

Unes setmanes després va vindre Victor i vam fer la nostra primera acampada on ens van dir que ells serien els nostres monitors, entonces es va formar Yokonami, un gran equip!!!

Hem passat uns molts bons anys junts i espere que quan tot açò s'acabe ens pugem reunir tots i celebrar-ho i poder recuperar d'alguna manera aquests dos últims anys.

Vull donar les gràcies a Kiko i a Víctor per tot el que ens ensenyen, per estar ahí, per fer-nos vorer la vida d'una manera diferent i dir-los que encara que el lema de l'equip es "Construint el nostre final" Yokonami no acabarà mai.

GRÀCIES I SEMPRE UNITS

Salva Gandia

LA MILLOR EXPERIÈNCIA

Per a mi els juniors han significant molt perquè he conegut a gent que no coneixia, he fet moltes amistats, m'ho he passat molt be anant a les falles en els meus amics totes les activitats que he fet en ells, sobretot les de futbol y els barracons, també a tots els campaments que he anat m'ho he passat superbe y el temps se m'ha passat volant y es una pena que tot açò s'acabe ja perquè ho tornaria a repetir tot una y altra volta.

Yeray Revert

CINCO AÑOS DE RECUERDOS EN UNA PAÑOLETA

El destino no nos ha unido, nos ha unido la amistad. Conocer al dúo de monitores que tenemos ha sido lo mejor que nos ha podido pasar en este viaje de cinco años lleno de risas, castigos, riñas, abrazos, excursiones, acampadas…

Siempre compartiendo y disfrutando de todo en cada momento. Gracias equipo, gracias monitores por sentirnos tan a gusto en esta gran familia.

Marc Sanchis

GRACIAS A TODOS

Para mí los juniors serán una experiencia que jamás olvidaré, aunque solo haya estado el primer y el último año, me lo he pasado en grande con todos los momentos que hemos vivido. A mis monitores, Kiko, Víctor y Nacho, aunque Nacho no estuvo mucho tiempo, era muy buena persona y me lo pasé muy bien con él. Para Kiko y para Víctor gracias por tener tanta paciencia con nosotros. Kiko muchas gracias por las charlas que hemos dado, por las historias que has contado, he aprendido bastantes cosas sobre ti y te tengo un gran aprecio personalmente. A Víctor por sus pasitos de baile, tus ediciones de video, la alegría que me has dado y tienes mi aprecio completamente presente. Aunque solo haya estado el primer año y el presente me lo he pasado en grande y nunca os olvidaré, ni al grupo, ni a todo lo que hemos pasado.

Josep Teba

EXPERIENCIA JUNIOR

Me gustaría hablar de mis vivencias en los Juniors como algo general y no de una cosa en particular. Empezamos por el día que fuimos a la Iglesia a recibir la pañoleta, fue un momento muy bonito porque en ese momento ya pertenecíamos a la familia de los Juniors. Yo he tenido la suerte de tener siempre a los mismos monitores (Kiko y Víctor) que nos han ayudado, entretenido, divertido… también los pobres han tenido mucha paciencia con nosotros, pero creo que han sido muchos más momentos buenos que momentos malos. En los campamentos me encantaba la convivencia con toda la gente ya que hacía nuevos amigos y nos lo pasábamos muy bien, aunque cuando era la hora de la merienda siempre pegaba un mordisco al bocadillo antes de bendecir. Qué día tan divertido el de expojove, que bien nos lo pasábamos, inundábamos la feria

de camisas verdes y pañoletas, volvíamos reventados en el autobús. Las semanas de las actividades de fallas eran espectaculares (el fútbol, las paellas, los barracones, el playback, el rally…) era todo diversión. Han sido unos años muy felices en mi vida.

Sergio Arcos

MI EXPERIENCIA EN LOS JUNIORS

Los juniors, para mi, han sido parte de mi rutina durante mucho tiempo. Los juniors han sido un sitio para conocer gente nueva, para tener más complicidad entre el equipo y es donde me he enseñado muchos valores cristianos. En los juniors he participado en cosas que antes veía de pequeño, como la Kermesse o incluso la cabalgata. También agradecer a los monitores todo lo que han hecho por nosotros. En muchos momentos hemos sido bastante difíciles de manejar y ellos siempre han estado ahí. Aunque estos últimos años por culpa del Covid-19 no hemos podido hacer mucho, me lo he pasado muy bien en los juniors. Una anécdota que tengo es: En el campamento de Talayuelas, la noche de la verbena hice con más amigos una competición de ver quién podía beber más agua. Todo fue bien hasta que acabó el concurso que era hora de ir a la verbena y ninguno de nosotros se podía mover. Gracias a los juniors y a los monitores por todo.

Marc Belda

DE PARTE DE NICO

Para mí haber estado en los juniors ha sido una experiencia inolvidable gracias a los juniors he conocido gente nueva y me he llevado muy buenos momentos y no tan buenos, pero siempre he acabado disfrutando.

Momentos inolvidables:

En primer año nos llamaron la atención por portarnos mal y gracias a eso por poco no íbamos a ir al primer campamento y después de esa charla las tres siguientes reuniones nos portamos medianamente bien. Esa fue la primera charla “mala” que nos dieron en los juniors y desde ese día se me quedó grabada en la mente.

Aunque hagamos pelear a nuestros monitores los queremos un montón y yo personalmente me gustaría quedarme más años a vuestro lado.

Gracias a los dos.

Nico Berenguer

UNA ETAPA INOLVIDABLE

Hola soc Jaume de l'equip Yokonami i sols volia donar les gràcies de part meua i mes companys de l'equip, que gràcies als coordinadors, i gent que han pogut fer la nostra etapa junior més inoblidable que mai, ja que sempre ens han donat suport als moments més difícils i sempre han fet el possible per tindre’ns amb un gran somriure a la nostra cara i mantindre’ns amb una gran plenitud i felicitat. També per aguantar-nos el més possible ja que dins del que cap no sempre hem sigut el equip que millor s’ha portat doncs llevant això ens heu aguantat, gràcies Kiko, gràcies Victor per havernos donat la millor etapa de la nostra joventut/ infància, i a tots els d’Eslabó, Nou Futur etc, que gaudiu al màxim de la vostra etapa junior. En poques paraules GRÀCIES

Jaume Piqueras

TODO PRINCIPIO TIENE SU FIN

Kiko Sanchis

Cuando empiezas una nueva aventura, nunca sabes si va a valer la pena o no. Pues bien, yo ahora estoy más que convencido de que para mí, esta aventura sí que ha valido la pena. Todo empezó hace ya unos años, o incluso mucho antes de lo que puedo pensar, porque no me refiero a cuando entre a ser monitor de Goys o a Premonitores, quizás esta aventura empezó mucho antes, cuando yo era niño y formaba parte de mi equipo, el equipo Kálikos. Donde ya de niño, pues pensaba que eso de ser monitor iba a ser guay, además, he de decir que tenía un buen referente, como fue mi monitor Vallés, al que siempre le estaré agradecido por todo lo que hizo por nosotros, porque es verdad que, a pesar de meterlo en unos buenos fregaos, siempre lo tuvimos, y lo tenemos, a nuestro lado. Es cierto que no estuvo a nuestro lado los 5 años, pero se ganó nuestra confianza y nuestro cariño el primer día que lo vimos al empezar el curso de Nou Futur. Porque es verdad que él no fue el primero, pero sí que fue el último, ya que por delante de él hubo otros como Gonzalo, Mato y alguno más. Así que, en parte, gracias a todo lo que fue Vallés para nosotros, para mí, yo me encuentro ahora mismo escribiendo estas líneas después de haber vivido tantas aventuras.

Ahora ya me tocaba a mí ser ese "Vallés" para otros niños. Recuerdo que era sábado, de principios de octubre, del 2016 cuando hicimos el inicio de curso. Es ese sábado, el primero para todos, en el que estamos dentro del patio y nos conocemos por primera vez. Una sensación de nervios recorre todo mi cuerpo cuando veo que empiezan a entrar niños al patio y…. sí, allí estoy yo de pie sujetando un cartel con el nombre del colegio del equipo al que iba a tener ese día, os imagináis cuál era verdad, La Concepción chicos. Y fue curioso que yo acabara teniendo ese cartel, porque recuerdo perfectamente como se hacía ya la hora y estábamos todos los monitores en el sótano y una voz dijo: "para hoy coged cada uno un cartel al azar y salid".

También recuerdo como hacia mitad de enero hicimos el juego en el que tanto niños como monitores íbamos a saber cuál iba a ser nuestro equipo para esas fallas. Estábamos Víctor y yo vestidos de policías en la pared del fondo del patio, y si cierro los ojos, aún recuerdo ver a aquel grupo de niños que venían corriendo por todo el patio hacia nosotros al enterarse, después de abrir un sobre, de quienes iban a ser sus monitores. Aunque no es el único día que recuerdo así, como he dicho, íbamos a estar con ese grupo durante las fallas solo, después volveríamos a ir cambiando hasta que definitivamente nos dijeran que íbamos a estar juntos para siempre. Eso fue ya un fin de semana de abril, en una acampada en La Torreta del Marqués, donde sin que vosotros lo supierais y después de haber pasado todo el día juntos, en el Unidos, Ibáñez dijo que los monitores con los que habíais estado ese día, iban a ser ya vuestros monitores y todos nos abrazasteis enseguida.

A día de hoy, Yokonami ha ido creciendo y decreciendo casi que todos los años hasta llegar a ser lo que somos ahora, porque Yokonami lo formamos todos los 21 + 2. De una manera o de otra, vosotros ya formáis parte de mí. Salva, Noah, Pau, Hugo, Marc S, Mario, Nico, Nelo, Lucas V, Marc B, Ramon, Fran, Jaume, Yeray, Nacho, Lucas B, Sebas, Sergio C, Sergio A, Josep y Miguel. Todos vosotros estáis en un pedacito de mi corazón y yo espero estar en el vuestro, al igual que espero que yo signifique tanto para vosotros como lo significáis vosotros para mí.

Si echamos la vista atrás, hemos vivido mucho juntos y sería difícil poder hacer referencia a todo, pero siempre me acordaré de aquel primer campamento en Las Minas, donde muchos por primera vez dormiríais en tiendas de campaña, y sobre todo pasamos frío en

pleno mes de agosto, porque menudo frío hizo aquel año en el campamento. La acampada del pacto de equipo en Eslabó donde subimos al albergue Perú caminando y que nos la jugamos y todo al cruzar a la rotonda para hacernos la foto. Aquel campamento en Talayuelas, donde yo también fui por primera vez, y que para mí siempre será inolvidable por muchas razones. Luego llego Nou Futur, donde siempre recordaré la acampada que hicimos con los equipos Fukuyama y Sendai en el albergue Don Bosco, donde jugando por la tarde al escondite, los monitores nos escondimos dentro del albergue (a pesar de que habíamos dicho que no se podía) y os volvisteis locos buscándonos por todas partes. Ese año también recuerdo bien salir al Play-Back todos maquillados y con una bolsa de basura blanca con flores bailando la canción de la ramona pechugona. Hasta llegar al momento de las reuniones virtuales, donde creo que lo mejor fue el tour de "Quién vive ahí", donde enseñamos todas las habitaciones durante una de las reuniones.

También hemos vivido muchos momentos difíciles ya que en ocasiones erais el equipo perfecto, para todo (y remarco ese todo). Porque es cierto que nos hemos enfadado con vosotros, o habéis sido vosotros los que os habéis enfadado con nosotros. Y echando la vista atrás, me doy cuenta que hemos tenido nuestros momentos de reflexión, y algunos muy intensos, pero nunca ha sido nada que no pudiéramos superar. Ahora me doy cuenta de que valió la pena pasar por ahí, y me he quedado con las ganas de convivir con vosotros nuevas experiencias, porque ya os habéis hecho mayores, y ya todo es diferente.

Es difícil de creer, pero como he dicho, chicos, me habéis llegado muy adentro y significáis mucho para mí. Espero que durante estos años hayáis aprendido mucho de mi y haya podido ser un buen ejemplo para

vosotros, pero, aunque penséis que no es así, vosotros me habéis enseñado a mí también muchas cosas que siempre formarán parte de mí y me habéis hecho ser quien soy ahora. Así que seguid siendo lo que sois ahora, y llegareis muy lejos. Y quien sabe, igual dentro de unos años, nos volvemos a encontrar, algunos, dentro del patio con la pañoleta colgada al cuello y viviendo vuestra propia aventura, porque os puedo asegurar que vale mucho la pena. Pero recordad una cosa, siempre me vais a tener para lo que queráis, siempre vais a encontrar en mi un amigo.

Bueno, no me he olvidado de ti, como lo iba a hacer después de todo lo que hemos vivido, me has aguantado y te he aguantado yo a ti. Víctor, te lo he dicho muchas veces, y las que faltan, pero no podría estar más agradecido de que te cruzaras en mi camino así, y de que tuviéramos la posibilidad de conocernos de esta manera. Durante estos años he reído, he llorado, me he enfadado y he saltado de alegría, pero se que no hubiera sido lo mismo si tu no hubieras estado a mi lado. Más de una vez, me han preguntado que qué tal ser tu doblete y como nos llevábamos, porque al parecer se ve que no pegamos mucho, aunque yo no piense así. Y siempre les he dicho lo mismo, que eres el mejor monitor, doblete y compañero de aventuras que podría haber encontrado nunca, porque eres muy grande, y has hecho mucho por mí sin ni siquiera darte cuenta. Así que solo puedo decirte una cosa, Gracias. Gracias por ser tú y por haber estado ahí siempre.

Aunque muchos no lo piensen así, ser monitor no sólo se trata de ir los sábados a San José o ir de campamento. También hay que preparar todas las cosas para que todo salga tan bien como sale. Y eso es lo que yo he hecho durante estos años en la comisión de la que formo parte, Infraestructura. Las primeras palabras que escuche fueron que trabajo hay, y mucho, que podrá parecer duro, pero que vale la pena. Y, a decir verdad, no se equivocaron en nada. Hemos trabajado mucho y muchas veces no es reconocido, pero durante ese tiempo nos lo hemos pasado en grande y hemos hecho mucho comboi, que eso también es muy importante. Gracias a todos y cada uno de los que formáis parte de Infraestructura o habéis formado parte de ella, pero en especial a mis compañeros de trabajo como son Kike, José, Juanmi, Luis, Joan, Carlos, José i Cabedo. Porque vosotros sois muy grandes. Vosotros sabéis por todo lo que hemos pasado juntos, pero también sabéis lo bien que nos lo hemos pasado. Por siempre quedará el verano del 2019 cuando preparamos entre 5 todo el material para el campamento pasando más tiempo en el sótano que en casa, contando incluso con las horas de dormir. Las cenas de Infla, las noches de viernes antes de la presentación de falleros saliendo a las tantas, los últimos, y tantas cosas por las que hemos pasado. Gracias, porque gracias a todo eso, ahora formáis parte de mí, una parte muy importante y por lo que siempre os estaré agradecidos por haberos conocidos.

Aunque no son los únicos a los que he conocido estos años. Todos los que por delante de mí han acabado y todos los que vienen por detrás. Pero en especial a Anais, Elena, Andrea, Marina, Lucia, María, Marta, Victoria, Morello, Balle, Cachuli, Moreno, Ferri, Gonzalo, Raúl. Y otra mucha más gente que me dejo porque sería imposible nombraros a todos.

También quiero decir que son increíbles todos los monitores de mi grupo, que también hemos tenido altas y bajas, pero que siempre hemos estado dispuestos a todo, y hemos trabajado juntos para hacerlo lo mejor posible. Es verdad que no han sido todo risas y hemos tenido nuestros problemas, pero siempre los hemos sabido solucionar. Vosotros hacéis que cada viernes de preparación, cada acampada, actividad, fallas o campamentos, valga la pena. Porque vosotros hacéis que sea especial. Gracias Mascletá por todo estos cinco años.

A pesar de que empezamos juntos, pero no hemos acabado así, quiero agradecer también a mis coordinadores durante estos años que hayan sido un referente para nosotros como son Ibáñez, Manolo y nuestra querida e inseparable Sol, que nos habéis acompañado durante estos años y nos habéis ayudado siempre en todo. Pero también en especial a Enguix, por todo lo que me ha enseñado estos años, por qué estamos aquí y por quién, y por ser un referente dentro del centro. Enguix, como me acuerdo de mi campamento de mascletá, cuando el penúltimo día viniste a vernos y nos hicimos una foto delante del comedor de La Vereda y no dudaste en enviarla rumbo a Ontinyent, como me gustaría poder repetir esa foto 8 años después.

La verdad es que voy a acabar esta etapa de una manera muy diferente a la que a todos nos gustaría, porque es cierto que cuando estas en Eslabó, por ejemplo, tienes ganas de que llegue Mascletá porque es un año inolvidable, pero cuando llega Mascletá no quieres que se acabe de ninguna manera, es difícil de explicar, pero creo que todos sabemos que es así. Y que aún da más pena que sea un año de Mascletá como este, pero bueno, intentaré quedarme con las cosas buenas que he vivido. Así que solo queda decir Gracias a todo y a todos, por las grandes cosas que hemos hecho y hemos vivido.

Gracias y Siempre Unidos.

Lo más importante en la vida es que lo más importante sea lo más importante.
Víctor Küppers

NO ESPERAVEM QUE FORA AIXÍ

Javi Ibañez

No seria just per a totes aquelles persones a les que la pandèmia els ha llevat molt més que "moments", que donarem més importància a tot el que ens ha tocat renunciar com a Juniors o, fins i tot, a nivell personal de cadascú. Ni molt menys eixa és la meua intenció, és evident que hi ha pèrdues molt més doloroses i irreparables.

Fa ara un any d'aquells últims instants on tot rodava a una velocitat increïble, on a penes podíem detindre'ns uns segons a assaborir tot allò que vivíem perquè el ritme frenètic d'aquelles setmanes de falles ens tenia segrestats.

El patí de Sant Josep ple de gent gaudint del bunyols de les nostres cuineres i de les llepolies de la polera, xiquets i xiquetes de totes les edats jugant a la Kermesse, aquells nervis per ultimar els preparatius del Rally, aconseguir llenya per a la paella, cavil·lant el que seria el Play-Back la propera setmana. Fins que de sobte… tot es para.

No esperàvem que aquella foto casual a l'escalinata del pati fora, probablement, la última o de les últimes fotos de grup que ens podríem fer. Una foto en la que, quan la veig ara, el primer que destaca és el somriure de les persones que apareixen. Aquelles persones que estaven fent un esforç increïble al llarg d'eixes falles i que anava millorant el seu treball en equip setmana a setmana.

Un grup il·lusionat amb els mesos que tenia per davant. Amb unes falles, les últimes, molt més que especials; amb una última acampada de grup que ens llevara l'espineta d'aquella inicial a Bocairent; una Promesa Junior on comprometre's a seguir, més enllà d'aquesta etapa Junior, l'estil de vida de Jesús; i sobretot, 10 dies a la Vereda que culminaren d'una manera immillorable aquest camí de 5 anys.

Com m'agradaria tornar a aquell instant on tot es va parar, on remugaveu per a poder anar a casa, per tornar a escoltar "som altra vegada els últims en eixir del pati, VA!", per que tornareu a bufar quan vos donava la tabarra, perquè em portareu de nou al "borde" de la desesperació, i per poder-vos donar aquella abraçada que em vaig quedar amb ganes de donar. Ens queden encara algunes poques històries que contar i segur que prompte o tard ho farem. Perquè en agost no sen vau anar i perquè mai ho fareu.

Després d'un any tinc la sensació de que la història es repeteix, de que un nou grup de Mascletà torna a perdre l'oportunitat de poder viure el seu final d'etapa. Desitge amb totes les meues forces i de tot cor que no siga així. Aprofitem l'avantatge que tenim aquest any per intentar evitar-ho al màxim.

És evident que la situació, en general, no és la mateixa que un any enrere, que és molt probable que en algun moment pugam reprendre la nostra activitat com ho hem fet des de l'inici de curs, amb totes les mesures

de seguretat, però poder tornar a retrobar-se. Doncs bé, eixa és la nostra oportunitat i ni podem ni devem deixar-la passar. Cal que ens adaptem a la situació actual per tal de donar-li la volta en tot el que pugam. I sabem que sou capaços.

Ho sabem perquè des del primer moment en el que ens vam conèixer heu sabut sobreposar-se a situacions que no us eren còmodes. Recordeu aquella acampada en El Perú? Eixe sentiment de companyerisme que teníeu per ajudar-vos entre vosaltres i als que encara estaven per aplegar, eixes ganes de no baixar els braços i de ficar totes les forces per aplegar al vostre objectiu i eixa il·lusió per tot. Ara més que mai l'heu de tindre el més a la mà possible, aquests mesos que venen per davant són l'última oportunitat que tindreu per a fer-ho.

És moment d'agafar tot el que heu aprés dels demés i el que heu ensenyat vosaltres als demés, que reprengueu tota la vostra il·lusió, que, com diu una persona a la que estimeu molt, carregueu les Duracell, que recupereu de la vostra memòria tot allò que vos va fer agafar aquest camí fa 5 anys i tot el que heu anat guanyant i vos ha acompanyat al llarg del viatge. Que us valga per a transmetre als vostres equips, que ací no ha acabat res si nosaltres no volem que acabe. Que aquest final, quan aplegue, escriurem nosaltres com serà. Que ja ens ha llevat prou tota aquesta situació i que en les nostres mans està el dir fins ací.

Una vegada apleguem a eixe moment sols em quedarà una cosa per dir-vos. Gràcies! Per tot el treball fet amb els vostres equips, que han anat creixent i madurant al vostre costat al llarg de 5 anys. Per la vostra autoexigència, constància i implicació amb cada activitat que heu portat endavant tot aquest temps. Per, sense adonar-vos, fer les coses tant fàcils a qui us acompanyava. Per comprendre amb eixa paciència que us intentaria ficar dels nervis cada vegada que tinguera l'opotunitat. Per tots els moments compartits, els bons i els menys bons, no llevaria cap d'ells. Per ser persones que us heu convertit, amb el pas d'aquests anys, en una part molt important del que per a mi suposa tota aquesta aventura Junior. Sincerament, en aquell primer moment no esperava que anava a ser així.

¿Y SI CAMBIARA NUESTRA FORMA DE VER LAS COSAS?

Sol Mira

Si pudiéramos ver la vida junior a través de los ojos de un niño, las cosas serían infinitamente distintas, porque no seríamos conscientes que el tiempo disfrutado es finito, que las alegrías van pasando, y los miedos, y las acampadas, y las risas en equipo, y cada paella "quemadita" realizada en equipo llegará un día en que ya no la probaremos. Que la inocencia es un bien que no dura para siempre. Que no ser consciente de que el tiempo pasa muy rápido es una ventaja para poder disfrutar con cada persona que te rodea de cada momento, sin importar nada más que reír y sonreír. Que las colas de la polera se hacen a empujones, ganándote con una sonrisa al premo que se encuentra en ese momento vendiendo chuches, contando monedas y haciendo virguerías por poder moverse en medio metro cuadrado. Que desayunar patatas fritas, buñuelos, un paquete de pipas y un polo salchicha no te quitará el hambre a la hora de comer. Que en un campamento el tiempo libre, el único que lo disfruta eres tú, y que la gente con la que compartes esos días, siempre queda grabada. Que un saco de dormir no cabe en su funda, nunca. Que dormir en una cama de 90 está sobrevalorado si lo cambiamos por poder compartir las noches con tu equipo. Que unos compañeros pasan a ser amigos con el paso de vivencias compartidas. Que una persona de diez años más que tú, puede convertirse también en tu amigo, y que sabrá cuidarte, conocerte, escucharte y enseñarte cada día que pase contigo.

Si viéramos la vida a través de un premo nos daríamos cuenta de que la amistad puede llegar en unos meses, incluso en días. Que la ilusión se contagia, que los momentos que están por llegar te los puedes imaginar, y

que luego serán mucho mejores. Que nada de lo que recordabas cuando eras niño lo verás con los mismos ojos. Que parece que todo ha cambiado en los años en los que no has estado, que ha encogido, o tal vez tú te has hecho algo más mayor sin darte cuenta. Que las ganas de estar con un grupo de niños aumentan exponencialmente durante el mes de fallas, que te sientes un poco vacío al ver que todos menos tú pueden compartir su tiempo con su equipo.

A través de un educador veríamos que el tiempo pasado con tu equipo nunca es suficiente, que cuando todo ha acabado te das cuenta de la importancia de aprovechar cada segundo. Que la risa se contagia, y las lágrimas también, y no siempre son de tristeza. Que los amigos pasan a ser imprescindibles. Aprendí el significado del trabajo en equipo. Que cada esfuerzo dedicado cuenta, por mínimo que sea. Que no salir de un patio en un mes es lo más normal del mundo, que las bolsas de basura, el cartón y la goma eva tienen posibilidades infinitas. Que las horas de sueño antes de una actividad que te toca preparar están sobrevaloradas y que siempre son compensadas con sonrisas de los más pequeños y con trabajo bien hecho. Que los días com-

partidos de campamento al cabo de los años no los cambias por nada del mundo, y que un grupo de niños son capaces de hacerte muy feliz. Que el saco, que hacía unos años no cabía en su funda por nada del mundo, puede caber si diez niños se empeñan en que quepa, eso sí, todos a la vez. Que los bocadillos de choped y de jamón york están sobrevalorados, y que donde haya pan duro con chocolate que se aparte todo lo demás. Que cambiarle la letra a una canción, puede convertirla en tu canción. Que doce días sean los más cansados, y a la vez los más felices del año, y que los esperas durante 353 días para que luego pasen demasiado rápido.

A través de un responsable nos daríamos cuenta que el tiempo pasa, el tiempo es finito, los momentos de disfrutar con tu equipo pasan a otras personas, y a ti te queda ver como disfrutan ellos. Que el tiempo de descanso en un campamento está sobrevalorado, que los niños comen mucho más de lo que te puedas imaginar. Aprendí que las cosas se pueden vivir de forma distinta, en tercera persona, que se puede disfrutar de ver a otros educadores rodear, cuidar y reír con su equipo. A ti te toca tomar una foto y esbozar una pequeña sonrisa viendo como el tiempo ha pasado demasiado deprisa, y pensar que hace ya muchos años que tú viviste aquellos mismos momentos con un grupo de niños. Que la vida junior pasa demasiado deprisa como para que podamos darnos cuenta mientras la estamos viviendo que todo ese tiempo ya no va a volver. Que somos privilegiados pudiendo compartir este lugar con cada una de las personas que nos rodean. Que cada día aprendemos de ellas, y que hay que cuidarlas para que se queden a tu lado.

Y a través de vosotros, creo que no cabe en un pequeño texto lo que he visto y aprendido. Hace cuatro años que os conocí, y no me imagino mi vida junior sin esta

etapa junto a todos vosotros. He aprendido a mejorar cada día, a que llevar un grupo con vuestra ayuda siempre ha sido un poco más fácil, no os podéis imaginar lo que me habéis aportado en cada momento en el que hemos convivido. A compartir alegrías, aunque seáis vosotros quienes las disfrutéis con vuestro equipo. A que cuando queréis sabéis ser un grupo de verdad. A no tener miedo a lo nuevo que iba viniendo. A echar de menos cada segundo pasado al patio de San José aunque se nos hicieran unas horas intempestivas. A volver cada sábado a colgarse una pañoleta y saber que te estarían esperando los tuyos como siempre. A sonreír, mucho, mucho rato, y con vosotros. A que este punto y seguido que la vida nos ha puesto como prueba no es un punto y final, mientras nosotros queramos que esto sea así. Puede que este no haya sido el final que esperábamos hace no más de un año, pero nada ni nadie nos podrá quitar el tiempo vivido y cada segundo que ha valido la pena compartir con vosotros. Siento que, si algún día ya no estáis aquí, habréis dejado un vacío muy importante en esta familia tan grande que formamos todos.

Después de todos estos años, estaremos más cansados, pero habremos ganado vida. Juntos, desde luego.

Sol

Tornarem!

Juniors Sant Josep